

novi članovi ulus-a 2022.

novi članovi ulus-a 2022.

NOVI ČLANOVI ULUS-a 2022.

20. januar - 10. februar 2022.
Umetnički paviljon "Cvijeta Zuzorić"

Udruženje likovnih umetnika Srbije (ULUS) je najstarije umetničko udruženje u regionu koje je 15. novembra 2021. godine navršilo 103 godine postojanja. Iako su XX vek karakterisale različite forme umetničkog udruživanja, ULUS je tokom ovog vremena bio jedno od najvažnijih mesta kolektivne samoorganizacije likovnih umetnika/ca, kao i njihovog udruženog angažovanja sa ciljem ostvarivanja osnovnih strukovnih prava i interesa. Stoga je prijem u članstvo Udruženja jedna od najvažnijih etapa u profesionalnom umetničkom razvoju.

U prethodne dve godine ULUS je pokrenuo različite programe i projekte fokusirane upravo na mlade stvaraoce, a među njima najvažnije je Bijenale mlađih, koje ima za cilj kontinuirano osnaživanje mlađih u polju profesionalne orientacije. To je značajno uticalo na broj, kao i profilisanost, mlađih umetnika/ca koji su se javili na konkurs za prijem u članstvo. Mnogi od njih su prošli kroz edukativne i kustoske radionice organizovane u sklopu Bijenala, i već su imali prilike da iskuse umetničku samoorganizaciju kroz strukovno Udruženje. Iako se na konkurs za članstvo uglavnom javljaju najmlađe generacije, na spisku novoprimaljenih članova i članica redovno se mogu naći i neka od već veoma istaknutih imena u polju umetnosti. Takav slučaj bio je i ove godine, što je dodatni pokazatelj značaja koje ULUS uspeva da zadrži na umetničkoj sceni Srbije.

Tokom 2022. godine, Udruženje će potencijalno biti obogaćeno sa 60 novih članova/ca, koji su svojom profesionalnom aktivnošću zavredeli pažnju Umetničkog saveta. Članstvo Udruženja, prema aktuelnom Statutu, podeljeno je u sekcije (Vajarska, Grafička, Slikarska i Sekcija proširenih medija) koje su razvrstane prema dominaciji medijuma realizacije umetničkog rada. Iako je podela po sekcijama u Udruženju uspostavljena pre osnivanja umetničkih akademija i fakulteta u lokalnom kontekstu, koje su svojom strukturom podele po smerovima pratile ovu matricu, podela po sekcijama u Udruženju zadržana je do danas. Paradoksalno, iako su ovakva medijска segmentiranja danas u slaboj vezi sa poljem vizuelne umetnosti koje je tokom XX veka značajno transformisano kroz različite forme multi i interdisciplinarnosti i eklektičnih pristupa spram sopstvene istorijske referencijalnosti, deluje da su one u Udruženju ostale nepromjenjenima možda najpre zbog analogije koja je u kontinuitetu zadržana sa smerovima na akademijama i fakultetima, kroz koje mlađi umetnici/e primarno stasavaju. Važno je spomenuti da aktuelne transformacije sistema visokoškolskog obrazovanja vizuelnih umetnika/ca na međunarodnom planu sve više ukidaju podele po smerovima na osnovu medija, a uvode podele po problemskim oblastima interesovanja studenata i delovanja budućih umetnika/ca. Podela na sekcije predmet je i čestih diskusija u kontekstu samog umetničkog Udruženja, u kojem posebnu važnost zauzima izgradnja principa zajedništva koje je u suprotnosti sa polarizacijama i isticanjima međusobnih razlika, bez obzira na heterogenost strukture umetničkog stvaralaštva članova/ca. U svakom slučaju, postojeća podela i brojevi prijavljenih po sekcijama, pokazatelj su trenutnog stanja, dinamike i pravca razvoja polja umetnosti i kretanja mlađih umetnika/ca, od kojih će mnogi, tokom svojih karijera, vrlo verovatno menjati svoja usmerenja, a možda i unapredivati organizacionu strukturu Udruženja u budućnosti. Do tada, ubedljivo najbrojnija sekcija Udruženja jeste Slikarska za koju pristigne i najveći broj prijava, dok je Sekcija proširenih medija najbrže rastuća sekcija i na drugom je mestu po interesovanju prijavljenih kandidata. Ova sekcija je po broju aktivnih članova/ca sustigla tradicionalno mnogo brojnije sekcije, poput Vajarske i Grafičke, za koje je, iz godine u godinu, evidentno smanjeno interesovanje. Za prijem u članstvo odabранo je ukupno 60 umetnika/ca od kojih je 5 „po pozivu“, dok ove godine, kao što je to bio slučaj i prošle, nema „počasnih članova/ca“. Za Slikarsku sekciju predloženo je 34 umetnika i umetnice, za Sekciju proširenih medija 21, za Grafičku sekciju 3 i za Vajarsku sekciju 2 umetnika.

Radove na Izložbi NOVI ČLANOVI ULUS-a 2022. selektovao je Umetnički savet na osnovu uvida u portfolije umetnika/ca dostavljenih prilikom prijave na konkurs. Izložba pruža uvid u reprezentativne radove novih članova/ca kojima se oni predstavljaju javnosti i najširem članstvu Udruženja. Ona je istovremeno i prilika za sagledavanje aktuelnog preseka savremenih umetničkih tendencija i prilika za valorizaciju umetničkih dometa novih autora i autorki iz cele zemlje. Po svojoj prirodi, struktura predstavljenih radova u okviru ovakve izložbe je raznorodna i reflektuje heterogenost medijskog i izražajnog polja unutar kojih deluju novi umetnici/e. Selekcija radova, isto tako, nije bez izvesnih „iskliznuća“, odnosno inovativnih rešenja kojima se otvaraju novi prostori za delovanje umetnika/ca i kreiraju neki budući horizonti i usmerenja savremene umetnosti. Ukoliko svi predstavljeni autori/ke produži verifikaciju Skupštine ULUS-a, Udruženje će ove godine postati znatno brojnije, a buduća angažovanost novih članova/ca u samom Udruženju značajno može odrediti njegovo buduće usmerenje i pravce razvoja.

IZLAGAČI/CE:

Slikarska sekcija: Aleksandar Paunković, Andjela Đermanović, Bogdana Perić, Dušan Mitić, Ena Jevtić, Gavrilo Rafajlović, Goran Kovačević, Goran Mihajlović, Jadranka Trifunović, Jelena Crnogorac Paunković, Jelena Poznić, Ksenija Erjavec, Ksenija Popović, Luka Marjanović, Maja Petrović Babić, Marija Đuričić, Marija Janićijević, Marija Puzigaća, Mateja Milošević, Milena Brković, Milena Ivanović, Milica Panić, Nedžma Zukorlić, Nevena Ostojić, Nikola Avramović, Paul Richard Landauer (po pozivu), Saša Petrović, Slobodan Sailović, Sofija Vojinović, Sonja Gajić, Tanja Ličina, Teodora Pavković, Uroš Nedeljković

Sekcija proširenih medija: Aljoša Ninković, Branimir Stojanović (po pozivu) Dea Džanković, Igor Simić (po pozivu), Isidora Krstić, Iva Palurović, Ivana Kosanović, Ivana Ranislavljević, Jelena Micić, Jovana Blagojević, Jovana Sudimac, Kristina Tica, Marija Labudović Pantelić, Marko Riboškić, Marko Tirnanić, Mersid Ramičević, Mihailo Vasiljević, Stefana Savić, Vanja Perović, Tanja Marković (po pozivu), Žarko Aleksić

Grafička sekcija: Ivan Perak, Jasna Gulan Ružić, Jovana Mitrović

Vajarska sekcija: Sonja Beloš, Andrej Josifovski - Pijanista (po pozivu)

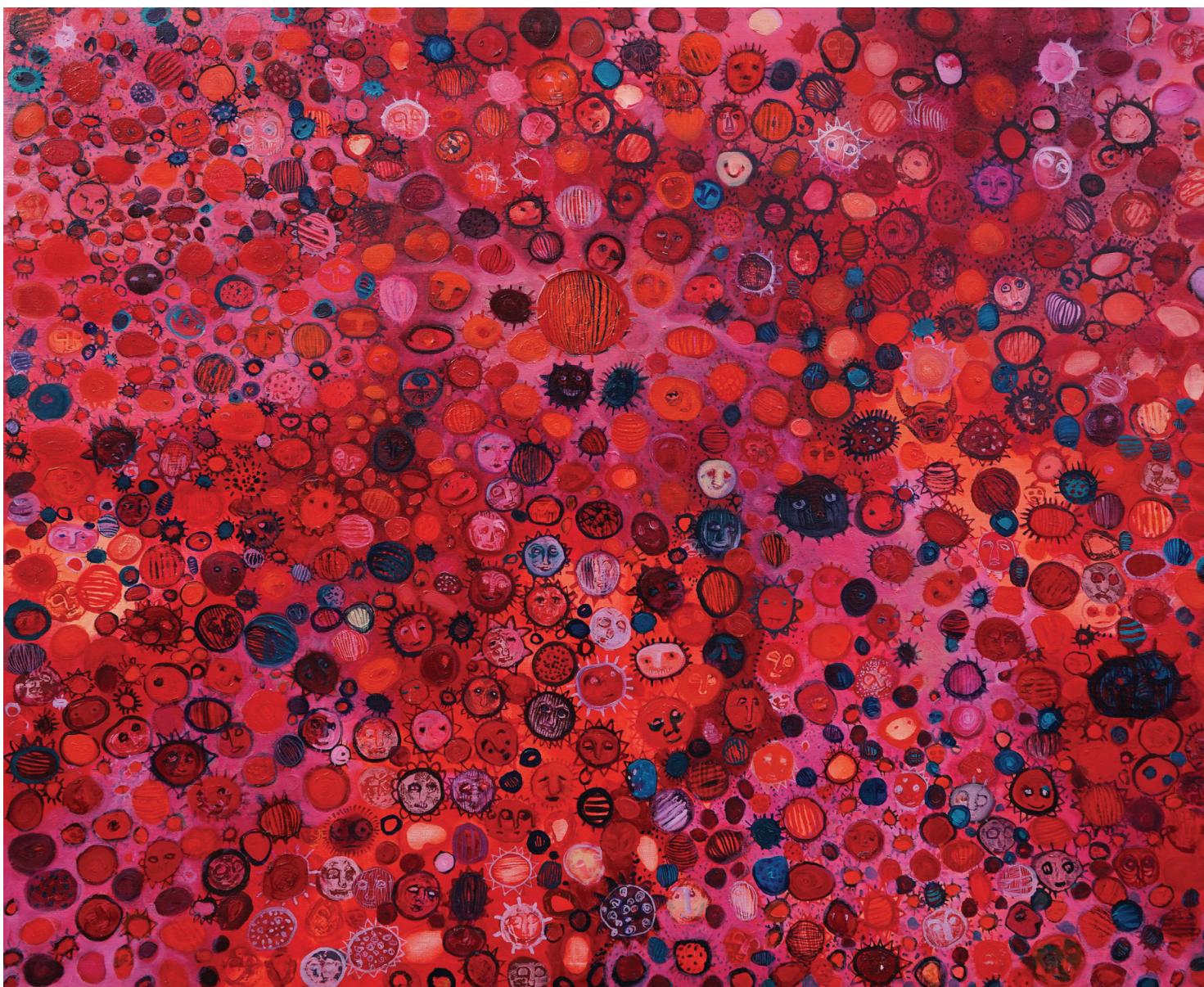
Aleksandar Paunković **OGRANIČENJA SAVREMENOG RADNIKA** (2019, ulje na platnu, 143x63cm) / **SAVREMENO DETINJSTVO** (2019, ulje na platnu, 61x141cm)

Poznato je da ličnost pojedinca karakteriše dinamička struktura koju čini sistem međusobno povezanih crta sposobnosti, temperamentsa, karaktera, motiva, vrednosti, stavova itd. Samim tim, svaki čovek, percepira svet i stvari oko njega na svojstven način, i tako se razlikuje od ostalih. Ono što želim da predstavim u svom radu je upravo taj individualni vizir kojim posmatra i kroz njega upija stvarnost. Kroz portret sa vizijom prikazujem individualnost i vrednost pojedinca.

Aljoša Ninković **ALT2** (2006 -7, video)

Video rad „Alt2“ je sniman kamerom mobilnog telefona Nokia 6220 (2006 - 2007). Beleženi su vizuelni ritmovi u okruženju Železničke stanice u Beogradu.

Andjela Dermanović **MIKROKOSMOS** (2019, ulje na platnu, 150x110cm)

Rad „Mikrokosmos“ pripada seriji radova „Kosmodrama“. Slike su nastale za potrebe izložbe u hotelu Hyatt Regency Beograd. Hotel je tako postao poligon za istraživanje, od ambijentu do analize gostiju kao neobičnih individua, ali i nosioca kulturnoških osobnosti.

Centralna skulptura Atlasa u lobiju poslužila je kao osnovna konceptualna okosnica koja je slikama dala mitološki duh. Atlas je bio titan iz grčke mitologije, koji je nakon propale pobune protiv Zeusa osuđen na večno držanje nebesa na svojim plećima. Kako su na globusu koji drži postavljene i kazaljke časovnika, za neke posmatrače on poprima značenje Hronosa – boga vremena. Dualnost te dve mitološke figure i onog što reprezentuju daju osnovu umetničkog rada – odnos između Atlasa i Hronosa odnosno prostora i vremena.

Bogdana Perić **SA SVOJIM OŽILJCIMA** (2021, *pastel*, 60x40cm)

Na mom telu ima ukupno sedamnaest oziljaka. Nikada im ne znam broj dok ih ne izbrojim. Nisam sačinjena od njih, nastali su. I sve što nastaje vremenom, prati nas.

Često se pitam da li želim da pobegnem od njih!? I odgovor je uvek isti...

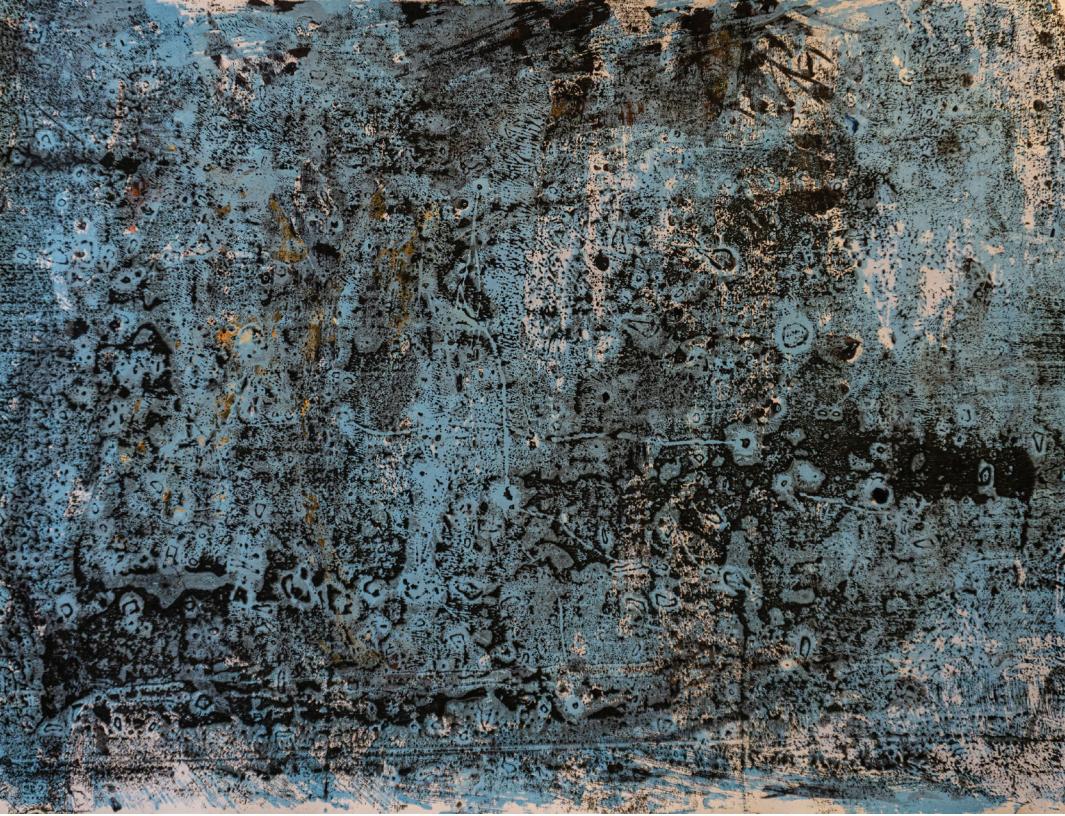
Srećem ljudi koji se stide svog tela zbog ožiljaka koje imaju. Jer, ožiljci umeju da budu "ruzni", ako su više puta sećeni na istom mestu. Dosta je ožiljku jedan ožiljak. Ožiljke nisam birala, ali su me definisali.

Cilj mi je da predstavim ožiljke kao nešto što je deo mog života, bilo na mom telu ili unutar sebe, sa mnom su. Prate me svuda. Nekad ne možemo da kontrolišemo emocije, u trenucima kada kontrola nad emocijama postaje nemoguća misija, dovoljan je pogled u ogledalu koji dovodi do opšte konfuzije i pomešanih emocija. To me navodi na predstavljanje ožiljaka, svojih, tudjih. Na putu ka oslobođenju od težine mojih ožiljaka, prvi korak je bio da ih prikažem i tako istražim emocije koje sam potisnula. Delec svaki ožiljak na mom telu sa okolinom, poznatim i nepoznatim ljudima, ispitujem sebe, suočavam se sa kritikom, osudom, različitim mišljenjima i stavovima, o deljenju nečega što bi možda trebalo ili moglo biti samo moje. Analizom sopstvenih ožiljaka pozivam posmatrača da zauzme mesto subjekta i da u mom ožiljku vidi i neki svoj, bilo fizički bilo duhovni oziljak.

Predstavljanjem svojih ožiljaka stremim ka svom ličnom oslobođenju. Ovaj rad je posvećen prihvatanju stropsvenog tela. Prihvati sebe onakvim kakav jesi, jedan je od važnijih koraka u razvoju ličnosti.

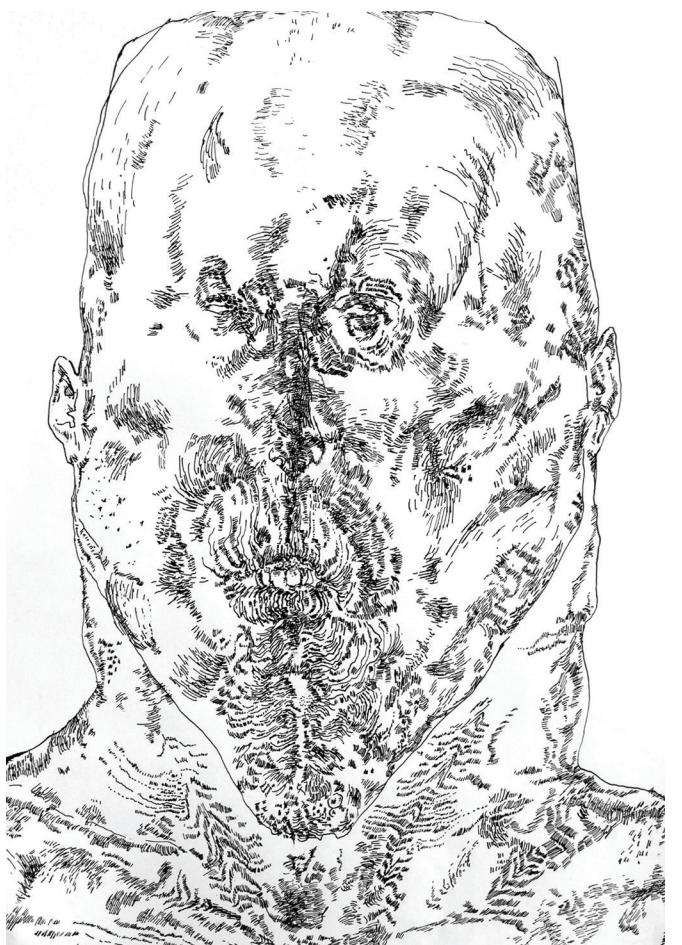
Dušan Mitić **OTISKIVANJE XV** (2021, kombinovana tehnika na papiru, 70x50cm)

"Otiskivanje XV" je uzorak iz bogatog slikarskog istraživanja, koje je predstavljeno na samostalnoj izložbi u beogradskoj galeriji Kvaka22 u avgustu 2021. godine. Serije radova na papirima i kartonima, koje su predstavljene ovde, nastale su u hladnim mesecima početkom ove godine, spontano i bez posebnih pretenzija. Pratio sam unutarnju potrebu da se distanciram od nametnutih tenzičnih kampanja savremene politike i distopiskske stvarnosti i omogućim jednostavnom promišljanju i kreaciji da se ispolje. Zapravo je ovo kontinuirana, intimna slikarska igra u tehnici bliska grafici, sa uvek iznenadujućim ishodom. Apstraktni prostori i prizori se otvaraju i menjaju dok nastojim da ih sačuvam u što izvornijem ritmu. U ovoj opsessivnoj igri nema pobednika i poraženih, cilj nije saglediv, vreme nikad ne prolazi...

Dea Džanković **MENAŽERIJA** (2021, *interaktivna instalacija*, 50x50cm)

Ovaj rad istražuje pojam identiteta u diskursu domestično – sakralnog prostora staklene vitrine, koja se u nekom obliku nalazi u svačijem domu. Kroz kreiranje replike ovakvog prostora i predmeta koji se njemu nalaze i intervencijom u vidu igre fragmentacije predmeta unutar predmeta i fizičke manipulacije materijalima kao što su lomljenje, intarzije crvenim voskom i gumom, kreira se vizualni prikaz jednog mentalnog entiteta, koji nastaje kao posledica funkcionalisanja unutar jedne porodične jedinice i preuzimanja određenog identiteta unutar iste. Instalacija je interaktivna i daje mogućnost da istražujemo njenu unutrašnjost, što je paralela procesa integracije fragmentiranih delova ličnosti i usadenih narativnih struktura i oblika razmišljanja, koji su u stanju konstantne tenzije i imaju tendenciju da se ispoljavaju na jako neprijatne, i često brutalne načine.

Goran Kovačević **CRTEŽI IZ SERIJE GLAVE**
(2001, tuš na papiru, 70x50cm)

Na dugoj seriji crteža razrađuje se motiv glave kao upozorenja, ne samo egzistencijalnog straha, već i zebnje pred činom stvaranja i promene ličnosti koju on neizostavno sa sobom nosi. Glava je ona jajolika posuda u kojoj bi trebalo da se dogodi preobražaj proste materije u plemenitu tvar, da se sintetiše više psihološko stanoviše, nekakav zaključak o sebi, uprkos manama koje čoveka odvraćaju od suočavanja sa sobom.

Crteži su rađeni tušem i perom. Serija je započeta 1999. godine i sa prekidima traje do danas. Ovo je jedan crtež iz te serije.

Ena Jevtić **OBJEKTI OD KAMENA** (2018, akril na platnu, 70x70cm)

“Objekti od kamena” je slika nastala u okviru serije radova koji se bave uticajem određenih paleta i oblika iz prirode na emocije posmatrača. Malim intervencijama u prirodi, kao što je pravljenje kompozicije od kamenja, poigravam se zapravo celom temom uticaja pojedinca na svet, ali i sveta na pojedinca.

Kao bitan motiv većine svojih radova izdvojila bih repeticiju, kojom pokušavam da dočaram značenje nečega konstantnog, stabilnog, nečega što je temelj našeg postojanja, ali i neki glavni tok prirode, da se ponavlja, obnavlja i na neki način u ovim slikama simbolizuje cikličnost dogadaja ili ponekad njenu stagnaciju, koja nikada ne može biti konačna. Repeticijom objekata dajem im poseban značaj, a samom kamenu naglašavam simboliku postojanosti i suštine ka kojoj, verujem, svi težimo.

Gavrilo Rafajlović **HEDONIZAM** (2020, kombinovana tehnika, 100x100cm)

Prvobitno zamišljena kao celina od (ne)zavisnih delova sastavljena od prikaza različitih načina uživanja, ideja se proširila i nastavlja da se gradi. Pojedinačno, radovi imaju reprezenativnog predstavnika ciljne grupe za čiji su odabir ključni faktori bili simbol, kolorit i tehnička izvodljivost. Kako zasebno tako i zajedno, radovi naglašavaju nagomilanost i mnoštvo, ali jasno je istaknuta jednostavnost boja i svedenost materijala na određenu tematiku što sugerise sledeću tezu: hedonizam ne počiva na luksuzu, već u mogućnosti pronalaženja uživanja. Lično, rad shvatam kao zov mogućnosti i opomenu vremena.

Simbol nara ima utočiste u mnogim kulturama: persijskoj, egipatskoj, grčkoj, indijskoj, kineskoj, hebrejskoj, azerbejdžanskoj ...ali prestižna inspiracija je bio mit o Persefoni, njenom neodolevanju i posledicama istog čina, koji savrešno oslikava privlačnost i uživanje u hrani ali isto tako služe i kao upozorenje. Plastični čepovi sirovo simbolišu žđ ali je kasnije ideja zamjenjena i dopunjena čepovima od plute. Vino, kao direktna sugestija, pored bolje sinhronizacije sa ostalim radovima (u vidu somelijerstva npr.) takođe ima veći raspon motiva iz različitih verovanja: od korišćenja u različitim religioznim ceremonijama i ritualima, do suštognog bahaćenja Rimljana, možda je najbolji primer Dionis, grčki bog vina i uživanja uopste. Poput nara, vino takođe poziva na uživanje, ali i upozorava na preteranost.

Filteri od cigereta očigledno asociraju na dim i pušenje. Za razliku od prethodna tri rada, pojam hedonizma je u ovom možda istaknutiji zbog činjenice da je pušenje svršishodno larpurlatizmu, uživanje radi uživanja, uprkos tome što uslovjava odricanje ili ugrožavanje zdravlja radi užitka. Simbolika perja je koliko složena toliko i jednostavna. Let u nebo ili neda u snovima. Svi imamo snove kojima se nadamo i kojima težimo. Još u staro zavetnoj verziji mita o potopu Noje šalje golubicu u nadi da će pronaći tlo i ispuniti njegovo snoviđenje.

Materijal korišćen za izradu radova je varirao u redosledu od prirodnog neobrađenog do fabrički obrađenog. Na primer, za nar sam koristio kukuruz i natapao ga u tuš, time sam postigao lazurnost i odsjaj koji stvaraju utisak prozirnosti i svežine koji bi inače isčezli; cigarete sam cepao, zbog obližnjeg golubarnika imao sam veliki izbor neoštećenog perja itd. Svaki materijal je zahtevaо različit način pričvršćivanja/lepjenja na ploču. Radi neophodnog uramljivanja, samim tim nužnog zatvaranja vizuelne površine, odlučio sam da oslikam unutrašnjost ramova i time postignem dubinu prostora.

Isidora Krstić **ARKADIJA** (2019, video instalacija, trajanje: 11'17")

Rad "Arkadija" se bavi disonancom između subjektivnog, proživljenog iskustva sa percipiranim objektivnim karakteristikama jednog mesta.

U toku svog rezidencijskog umetničkog boravka u gradu Set na južnoj obali Francuske, odlučila sam da tematizujem pojam idiličnog pejzaža. Budući da se jug Francuske generalno asocira sa lepim pejzažima, dugim plažama, velikom količinom sunčanih dana i na neki način stereotipno-idiličnim načinom života, par pitanja se izdvojilo u dekonstrukciji ove teme: Šta uopšte kvalifikuje jedan pejzaž pejzažem? Šta čini jedan pejzaž vredan divljenju? Šta je lep ili privlačan pejzaž? Kome pripada prirodna okolina jednog mesta i Ko može, ili bolje, kome je omogućeno da se divi jednom mestu?

U potrazi za odgovorima, sprovodim istraživanje uz video zapise tipično idiličnih mesta u Setu i okolini. Nalazim ih u parkovima, u pogledu na more, kao i u botaničkoj bašti u Monpeljeu. Sam proces bi trebao da mi pomogne u većem saživljavanju sa okolinom gde se nalazim. Međutim, u procesu analiziranja video materijala i post-produkcije, shvatam da slika i snimljeni pejzaži ne odgovaraju mom subjektivnom, emotivnom stanju u toku boravka - sprovodim intervencije u kadriranju i manipulaciji zvuka videa.

Montaža videa simulira prirodu sećanja kao fragmentovanu, selektivnu i, na kraju, punu manu - koje nikad ne predstavljaju potpunu sliku, koje se sastoje iz (naizgled) nevažnih delova - delova kojih se ne možemo setiti i onih koje nikad ne možemo da zaboravimo.

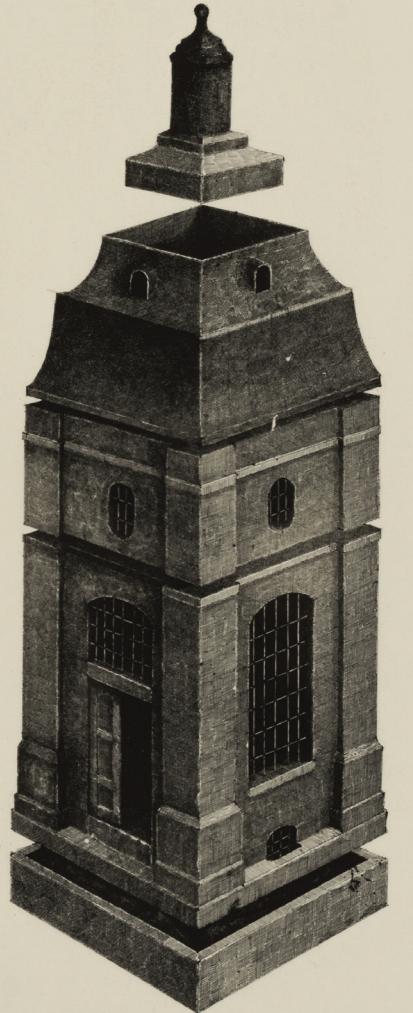
Iva Palurović **POLICIJSKI ČAS U GEPEKU** (2020, video, trajanje: 5'28")

Prevezla sam se sa jedne lokacije na drugu u gepeku tokom trajanja policijskog časa. Žena koja vozi kola ima dozvolu za kretanje jer je medicinski radnik. Tokom snimanja nas je zaustavila policija...

Goran Mihajlović **VRTLOG** (2015, ulje na platnu, 80x100cm) / **OTISAK** (2017, ulje na platnu-kombinovana tehnika, 80x100cm)

Proces mog umetničkog stvaranja je potreba za obeležavanjem jednog vremenskog perioda u kome sam Ja bio prisutan. Kao osnovno polazište uzimam pejzaž iz mog kraja, koji kasnije dobija svoju nadogradnju - on može biti u saglasju ili ne sa našim i preći u novi predeo koji nosi sa sobom neizbrisive tragove. Slika je rađena uljem na platnu sa dodatkom drugih materijala, pretežno špahtlom i slojevitim nanošenjem boje. Detalj kao otisak na slici simbolizuje moje prisustvo u predelu slike. Slika "Vrtlog" u sebi nosi apokaliptičnu atmosferu, posle 2000 god. To je vreme u kom ništa nije kao što izgleda.

11 ALGRAFIJA
12

I

J
Ivan Perak 2019.

Ivan Perak II (2018, algrafija, 73x44,5cm)

Dela koja gradim zasnovana su na fikciji, potkrepljena razmišljanjem o trajanju jednog ljudskog života i smisla tog života, vođen mišlu o tome na koji način on treba da bude proživljen i kako na njega negde, projektujući vlastiti život, drugi istovremeno utiču i menjaju ga. Misli se tu pre svega na one koji nikada pre toga nisu kročili u prostor tog objekta, ili pak one koji su jedan period života ili možda život u celosti proveli u toj zgradbi. Svesno ili ne, tako su svi oni uticali na život ljudi u njemu, na njihove namere, razmišljanja, postupke, transformišući u isto vreme što sopstveni život, al' i život tuđinaca, dal' s namerom il' sasvim slučajno.

Sve ovo govori o istorijsko-sociološkim momentima, vezanim za jedan određeni ili nadasve neodređeni objekat. Objekat skrojen spram realnih ljudskih parametara, ali u isto vreme po svojoj prirodi potpuno fiktivan, jer sve se svodi na čistu imaginaciju o jednom takvom zamišljenom prostoru, njegovom istorijskom poreklu i njegovoj budućnosti.

Ivana Kosanović ZAGRLJAJ KOŽE (2020, video performans, trajanje: 6'25")

Godinama sam po buvljacima kupovala nove cipele koje je neko odbacio. Imale su u sebi neku sceničnost. Nisam ih kupovala da ih nosim. Otvorila sam svoj bogati fundus posebno biranih modela cipela, posebno biranih po svojim formama, od napadno dizajniranih do bizarnih. Primetila sam da neke s vremenom počinju da propadaju, da se ljušte i pred mojim očima razgrađuju. Jedan par cipela dugo je stajao u kesi koja se u mojim rukama pretvorila u prah. Namera revizije uvek prepostavlja neku vrstu obračuna, sa stvarima, sa sobom. Kao prostor konflikta, ali i spajanja, postavila sam vodu, kao najčešći simbol nesvesnog iz koga izviru snovi, slike, strahovi. Iz tih skrivenih arhiva podsvesnog otvorili su se prizori uobičeni radnjom koju izvodim. Potopila sam cipele i uronila sebe. S druge strane kamere nema nikog. Tu je samo moje oko. Gledanje same sebe kroz objektiv, sem što implicira pogled kao osnovnu premisu vojerizma, sadrži u sebi i nešto sadističko – kao da se telo objektivom drži na nišanu. Naslov rada "Zagrljaj kože" postavljam kroz dvostruko tumačenje – kao materijal i sopstvo. Ovim performativnim činom aktiviram deo arhiva podsvesti, koja se uglavnom odnosi na skriveno, neprikladno i nedopustivo. Događaj potapanja doživljavam ritualno kao čin očišćenja, ali istovremeno i prljanja u prepuştanju zagrljaju kao simbolu strasti.

Nedorečenost, otvorenost za tumačenje, suptilno odlaganje zaključka, meditativnost, prepuştanje i davanje šanse publici da učestvuje u formiranju narativnog aspekta jeste ono čemu ovaj rad teži.

Ivana Ranisavljević **LOV** (2018, performans za kameru, trajanje: 3h)

U konceptu ovog rada problematizovana su pitanja karaktera i karakternosti. Preispitane su vrednosti i antivrednosti savremenog društva. Postavljena su pitanja mogućnosti njihove promene, od neznatnih do apsolutnih, u kontekstu postojanja i nepostojanja? Da li su ove krajnje činjenice odredile evolutivne tokove ljudskog bića i realitete njegovog duhovnog kontinuuma? Da li je vaspitanje onaj zadocneli eho porodičnih vrednosti, koji nas uvek prati i koji nam uvek izmiče, bilo da smo u tom procesu „lovili“ ili bili „ulovljeni“. Nije li to onaj prostor između konvencionalnog i nekonvencionalnog, između materije i duha, između hrabrosti i straha, tamo gde su nam karakter i personalnost, emotivnost i ranjivost, gordost i taština stavljeni na probu? Kako skupiti rasute delove vaspitanja u pozitivnim i negativnim aspektima tradicije u savremenoj kulturnoj paradigmi? Da li je umetnost tradicija ili njen antipod, da li je umetnost kočnica konzervativizma i konvencionalizma ili samo njihov drugačiji ishod?

Ovaj performans ostavio je „tragove“ sećanja i zaborava? Odnos aktera-materijala/objekta komunikacije - i posmatrača akcije sadržana je u čitljivosti namere aktera unutar različitih kulturno-istorijskih uslova. U kreiranju i izvedbi dela, ukazana je pažnja posmatraču/publici sa ciljem da se zaključi koliko se svesno želi, a koliko je nužno uključiti posmatrača u kreativni proces. Komuniciranjem kroz čin, kroz materijal i objekte, kroz pokret i pažnju, izvedena je neutralnost, bez komentara ili sugestivnih akcija koje bi uticale na percipiranje, doživljaj i stav posmatrača. Takođe je problematizovan koncept recepcije umetničke izvedbe unutar različitih kodova kulture.

Jadranka Trifunović **RECEPT** (2009, ulje na platnu, 115x162cm)

- 1) Recept je olovkom ispunjen obrazac. Ispisuje ga triput diplomirani stručnjak, upućen u šifre oboljenja. Ima ih raznih...
- 2) Apotekar je čovek iz apoteke. Predaje lek koji ima da pomogne pacijentu da ozdravi i pobedi bolest. Za sada likovno nezanimljiv...
- 3) Eliksir ljubavi* je napitak koji dovodi do ljubavnog spoja i sretnog kraja. Deficitaran i nije na listi..."

Slika "Recept" je 2009. i bila je izložena u izlogu galerije FLU na Kalemeđanu. Prošla je nezapaženo. Za potrebe te izložbe nastao je citirani tekst o radu. Danas se lekarski recept izdaje u elektronskom obliku, ne moš ga ni videti. Apotekari nisu postali likovno zanimljiviji porastom sumnje u "eliksire" koji se nalaze na listi.

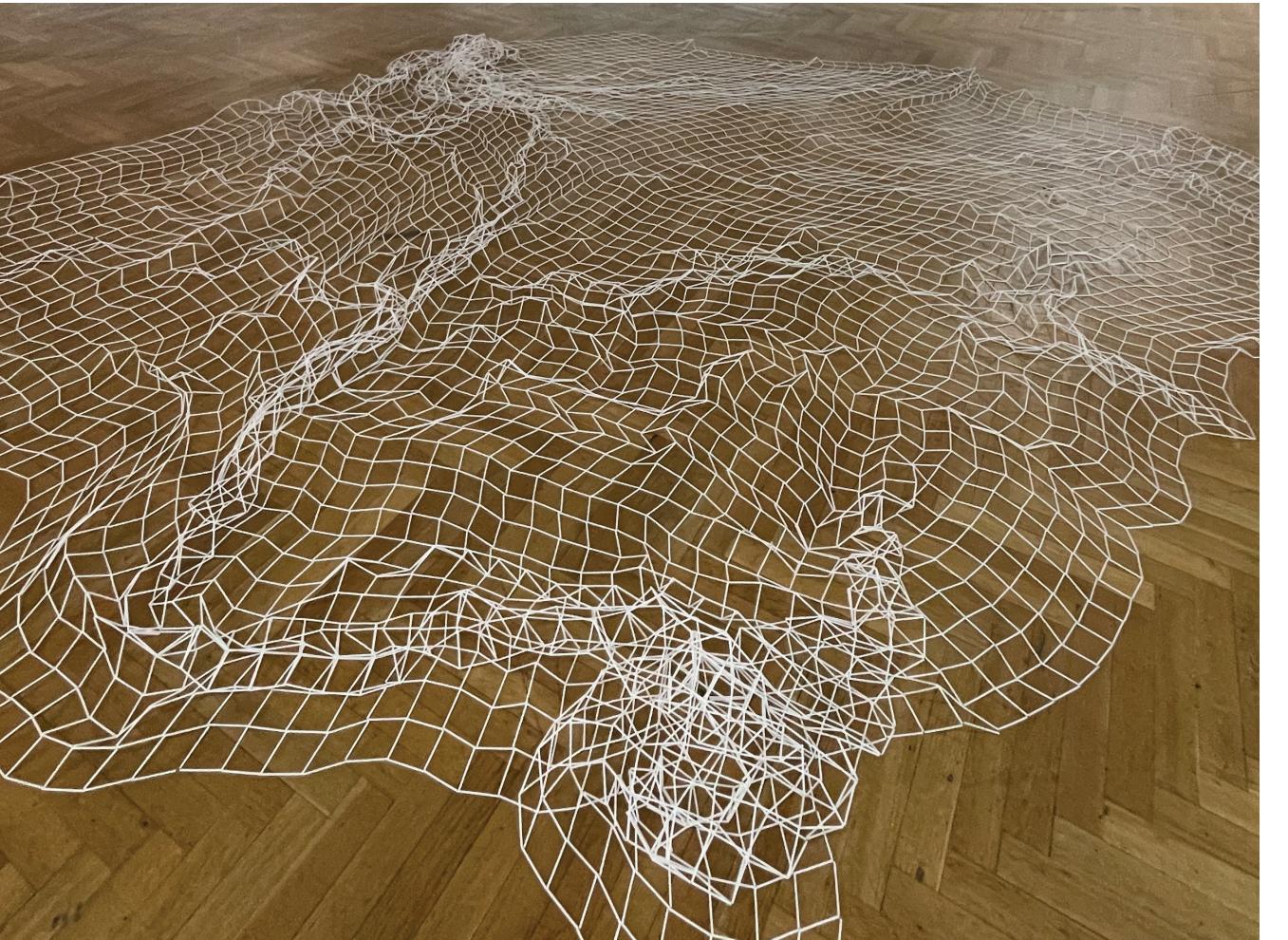
Lekovita svojstva umetnosti nemaju odobrenje za upotrebu Agencije za lekove, čekaju svojih pet minuta.

*L'Elisir d'Amore, Gaetano Donizetti, 1832.

Jasna Gulan Ružić **MEGASTRUKTURA br. 4** (2009, linorez štampan na crnom papiru (kaširano na medijapanu), 200x284cm)

“Megastruktura 4” je modularna grafička kompozicija izrađena u tehniци linoreza i sastoji se od osam elemenata koji mogu menjati svoje pozicije. Za izradu grafike korišćene su modularne matrice oblika pravougaonika dimenzija 10x14cm. U štampi je primenjen postupak degradacije crne boje, pri kojem se crnom oduzima kvalitet crnog time što se ono uništava postepenim dodavanjem male količine sive boje. Kompozicija ima formu pravougaone raster-mreže bez dominantnog centra, te pogled posmatrača spontano luta po njenoj razuđenoj površini.

Jelena Micić **BEZ NAZIVA**
(2021, instalacija, štapići za uši i struna, 3,5x3,5m)

Prostorna instalacija interpretira i preispituje nasleden koncept skulpture u kontekstu istorijsko-umetničkih perioda konstruktivizma i minimalizma, kroz perspektivu artikulisanog trenutka zabrane i prikupljanja objekata od jednokratne plastike u Evropskoj Uniji. Targetirani resurs u procesu nestanka postaje gradivni element modularne prostorne strukture.

Jelena Poznic **SKRIVENA LJUBAV** (2021, ulje na papiru, 30x20cm)
MILICA (2020, akvarel na papiru, 30x20cm)

Ljubav može biti kompleksna i bolna, takođe i nežna, oslobođajuća, ali u svojoj najčistijoj formi ljubav je najmoćnija emocija koja postoji. Kao takva, ona je večiti opijat umetnosti, inspiracija mnogih umetnika. Portret “Skrivena ljubav” je čista i nevina, nadahnjujuća ljubav. Bez dodira i bez zagrljaja, bez poljupca. Muški portret, odraz želje i nadanja. Iskrena osćenja, dívjenje, žudnja i poštovanje, simbolično predstavljaju ružičaste ruže koje istovremeno prikrivaju lik. Portret satkan nežnim emocijama otkriva ljubav u svoj snazi. Rastuća i snažna, iako prikrivena, ona je fizički sputana, nerealna, bitiše ukradena od stvarnosti, u dubinama autorke i na ovom portretu.

Jelena Paunković **POLJE LJUBAVI**
br.8 (2021, ulje na platnu, 120x150cm)

Da li smo se zapitali koliko je naše polje ljubavi?

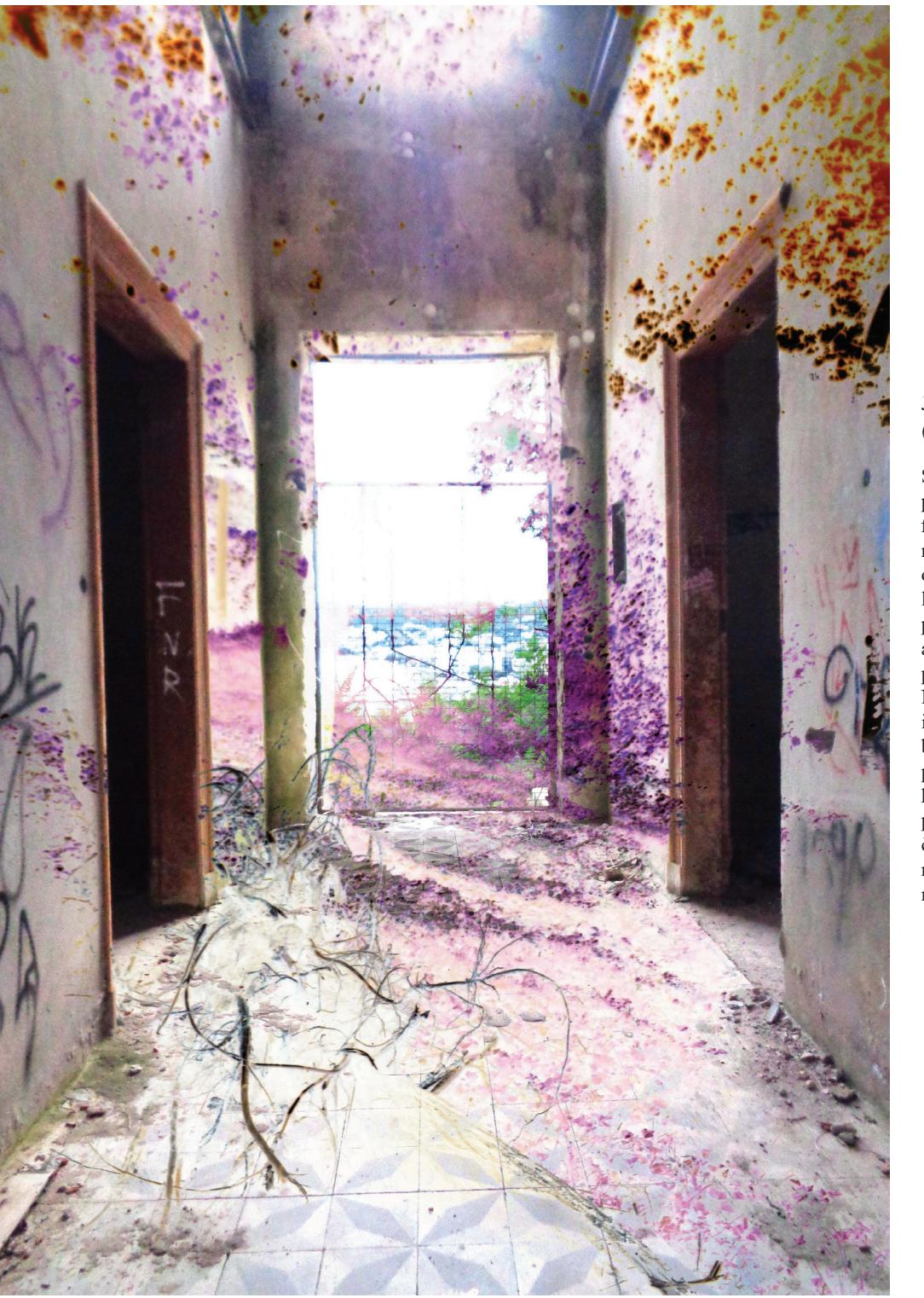
Polje ljubavi osećam svuda. Osećam ga u boji, zvuku, pogledu, dodiru, mirisu... Svaka slika iz serije "Život" inspirisana je biljkama koje čine da moj život bude potpuniji i lepsi.. Možda je na slici prikazana biljka, možda hrana, grad sićušnih insekata, ili... Da li vas ova slika podeća na detinjstvo, događaje, emocije...?

Slika bi trebala sama da govori i bez umetnikovih reči. Neka se vaše polje ljubavi uključi u tumačenje mog "Polja ljubavi".

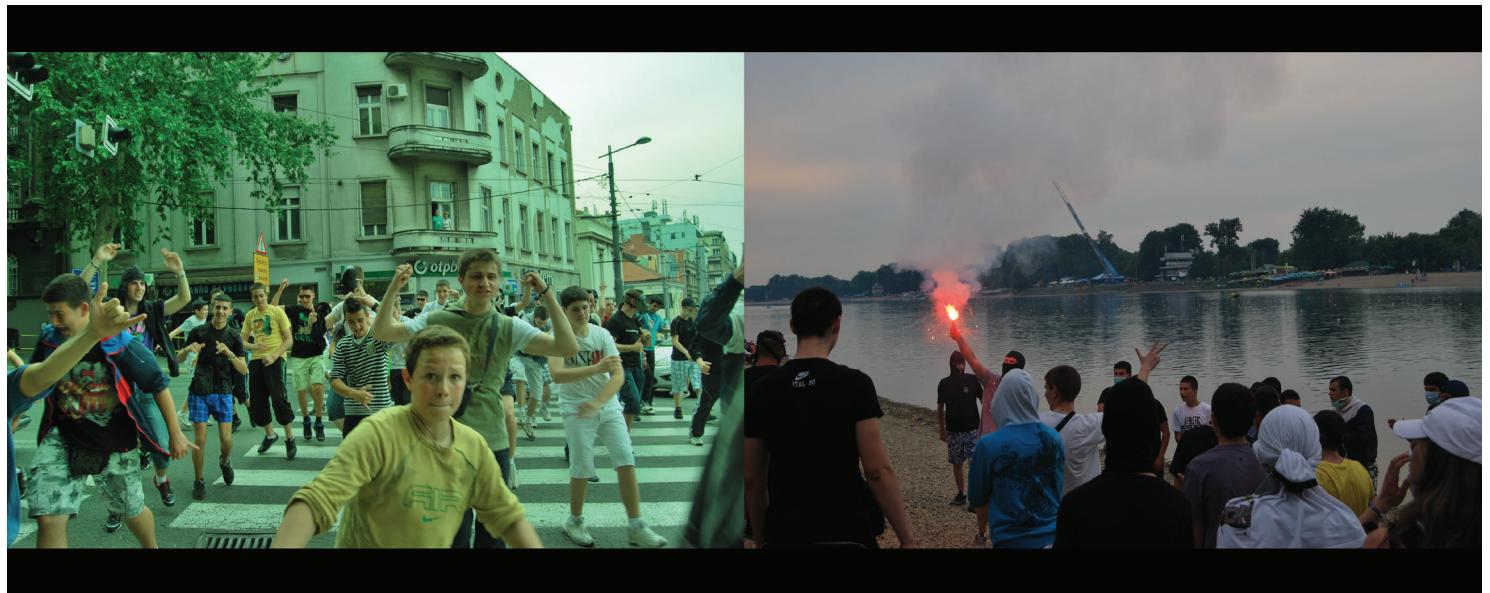
Jovana Blagojević **BITAN JE SVAKI AKTER** (2021, kombinovana tehnika, 50x70,7cm)

Crtež je deo serije studije slučaja jedne ukradene kamere, eksploracije, potrage i spoznaje.

Jovana Mitrović **ANIHILACIJA**
(2021, digitalna štampa, 100x70cm)

Selektovani rad deo je serije grafika koje predstavljaju vizuelnu konstrukciju fiktivnih fizičkih prostora u kojima se javlja sukob dva realiteta - eksterijera i enterijera, što vodi do dematerijalizacije samog prostora. U mojoj likovnoj poetici, proces dematerijalizacije prostora ima distopijski karakter i praćen je atmosferom melanolije, anksioznosti, sećanja i prolaznosti. Napušteni prostor je predstava direktnе veze između sadašnjeg momenta i prošlosti i budućnosti. To su prostori koje polako preuzima priroda i u kojima se često vegetacija stapa sa konstrukcijom. Oni su predstavljeni bez ljudskog prisustva, a mogu biti olike savremenog čoveka sa problemom praznine u čoveku i oko njega. Sam odabir teme rezultat je fascinacije melanolijom propadanja.

Jovana Sudimac **HARD BASS** (2011, dvokanalni video, vreme trajanja: 6'34")

Video rad "Hard Bass" prikazuje grupu devojaka i momaka koji izvode specifičnu vrstu plesa na ulicama Beograda. Vreme i mesto okupljanja ugovara se putem socijalnih mreža. Jedan od ciljeva je da se okupi što veći broj učesnika. Učesnici se ne moraju poznavati pre okupljanja, već se jednostavno odazivaju na oglas sa Fejsbuka i pridružuju okupljenoj masi. Jedno od pravila je da su oznake političkih partija ili fudbalskih klubova strogo zabranjene. Lica učesnika prekrivena su najrazličitijim vrstama maski, između ostalih medicinskim i fantomkama. Sportska odeća koju nose omogućava im da sa lakoćom izvode nekoliko karakterističnih pokreta za ples. Najveći deo učesnika nosi Nike patike. Uz muziku sa prenosivog CD plejera igraju nekoliko minuta pre nego što odjure na sledeću, spontano odabranu lokaciju. Kratki klipovi sa različitih mesta u gradu spajaju se a zatim se naknadno dodaje zvuk. Kompletirani snimak prilagođava se poznatim hard bass pesmama kao što je na primer Škola kabalasa. Od materijala koji sam snimila napravljene su dve verzije: jednu sam uredila ja, a druga je nastala tako što su snimci predati članovima HardBass BG CREW, kako bi od njih napravili video za svoj kanal. Sam rad je dvokanalni prikaz ove dve verzije. Rad je prvi put prikazan na Godišnjoj izložbi studenata Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu, uz nenajavljeni performans članova ovog igračkog sastava.

Kristina Tica **DIGITAL PRAYER** (2020, generativna video instalacija, 380x470cm)

Projekat Digital Prayer se bavi primenom jednog od postupaka kompjuterskog vida (computer vision) u cilju stvaranja slike, čiji vizuelni produkt podseća na pravoslavnu ikonu. Generisanjem piksela kroz postupke mašinskog učenja uspostavlja se relacija između kanona ikone i slike nastale na osnovu programskog kompjuterskog koda. Napravljen je računarski program i prikupljena je baza podataka od 4000 digitalnih reprodukcija ikona, na osnovu kojih računar uči da kreira sasvim novu sliku. Oslanjanjem na geometrijsko-matematički raspored elemenata digitalne reprodukcije ikone, kroz statističku obradu, računar uspeva da rekreira elemente kanona, odnosno vizuelnog jezika ikone.

Cilj ovog umetničkog projekta jeste demistifikacija moći veštacke inteligencije. Što je u feudalizmu bio Bog, u neoliberalizmu je veštacka inteligencija. Naše potrebe, odgovori na naša pitanja, moralni kodovi i uticaji danas se čuvaju unutar virtuelnog, pre nego duhovnog prostora. Putem usmeravanja algoritamskih procesa prema genenerisanju jezika ikone, dva vizuelna intefesa se ukrštaju - virtuelni svet digitalne slike i tradicionalne, ručno radene pravoslavne ikone. Slika koju vidimo samo je vizualizacija koda i informatičkih podataka u pozadini, što nas dovodi do analogije postavljene od strane Borisa Grojsa (Boris Groys): "Digitalna slika je vidljiva kopija nevidljivog fajla slike, nevidljivih podataka. U skladu sa tim, digitalna slika funkcioniše kao vizantijска ikona - kao vidljiva ikona nevidljivog Boga."

*projekat je podržan od strane Centra za promociju nauke u okviru projekta European ARTificial Intelligence Lab.

**na izložbi "Novi članovi ULUS-a" izložen je jedan segment ove instalacije.

Ksenija Popović **BUDI LEP BUDI JAK** (2021, akvarel, 29,7x63cm)

Maske za negu lica smatraju se osnovnom higijenom i negom, a istovremeno postavljaju standard koji negira prirodno stanje čovekove kože i lepote iza tih nepravilnosti.

Maske za lice postale su sredstvo fetišizacije lepote ljudskog lica u modernim društвima. Razvijajući sistem zavisnosti kod čoveka da uvek teži sve većem savršenstvu ubacile su pojам lepote u kontekst neprestanog konzumerizma.

Ksenija Erjavec **VIME**
(2021, porcelan 860°C, 16x16x14cm)

"Vime" je jedinjenje artificijelnog i organskog, okruglosti i nežnosti. Ono je proizvod razmišljanja o poimanju tela kao upotrebnog predmeta, pri čemu mu se pridaje simetričan, fabrički oblik, a odstranjuje njegova topla i senzitivna priroda.

Luka Marjanović **VANITY RIDE THROUGH TIME** (2020, *rapidograf*, 21x29cm)

“Vanity Ride Through Time” je akt koncipiran na ideji univerzalne istine, koju je u ovo vreme skoro nezamislivo uporediti sa aktuelnim civilizacijskim tokovima. Ta istina u doba globalizacije i novog vremena dobija razna tumačenja koja predvodi velika tehnologija u vidu interneta, društvenih mreža, pametnih telefona...

Neprirodno izlomljrenom figurom žene nastojaо sam da prikažem sociološko i duhovno stanje, dovodeći u pitanje odnos publike i umetnika, kao i granice koju ljudi prelaze radi samopromocije - ona će uraditi sve da bi ušla u kadar, da bi dobila lajk...

Vizuelni jezik ovog rada je monumentalan i jednostavan u cilju jasnijeg prikaza njenog odnosa sa svetom koji je okružuje, gde se ceni i poštije samo broj, rezultat, lajk, te je njena figura u takvim odnosima samo bar-kodiran obris nečega što je nekada bio čovek. Rad sam po sebi ima dekadentnu i pomalo agresivističku prirodu, jer ne ostavlja prostora za ravnodušnost, traži od nas odluku gde pripadamo - odmah i sada.

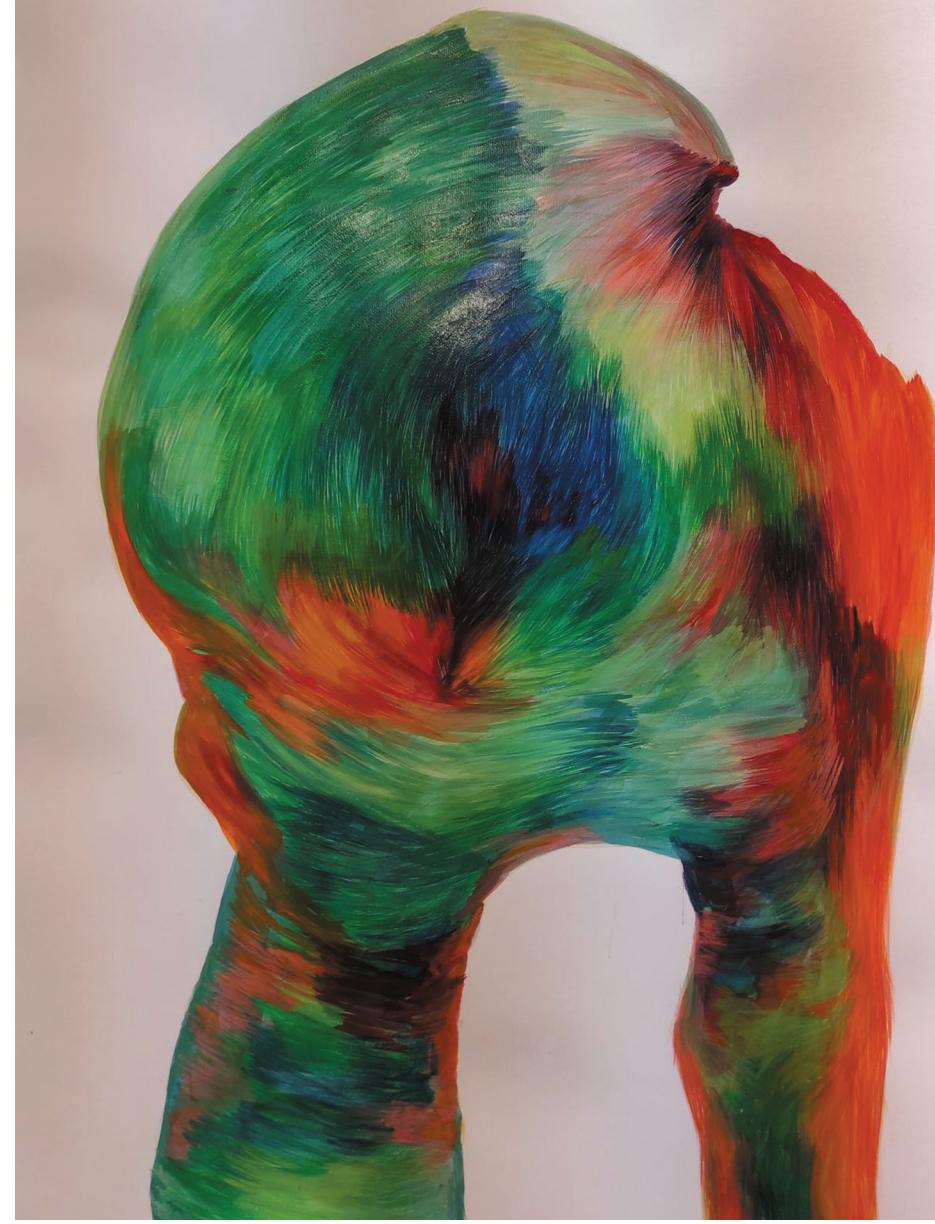

Maja Petrović Babić **SIMULACIJA** (2018, *ulje na platnu*, 255x190cm)

Oponašanje stvarnog života prikazano je u slici “Simulacija”, gde nas i sam naslov uvodi u taj svet nove realnosti. Imamo dva plana, u prvom je realistični portret, dok je u drugom scena iz video igrice interpretirana vizuelno nalik pikselima.

Pogled ovog arhetipski prostog čoveka iz poluprofila, oslikanog u duksu s kapuljačom na glavi, ustremljen je direktno ka percipijentu slike. Osoba u pozadini, prikazana tzv. pikselima, predstavlja antipod liku iz prvog plana. Bez obzira na diskrepanciju oni koegzistiraju zajedno, čineći jednu na momente neugodnu, ali svakako neodvojivu celinu. Rastakanje i preobražavanje stvarnog sveta u digitalni svet i obratno, dobija novu i dakako značajnu dimenziju u životima svih nas. Nemoćni da se odupremo tom neuzastavljivom procesu, mi dopuštamo našim predstavama stvarnosti da dobiju dodatne odlike simulacije, dok simulacije koje besomučno prozvodimo, počinju toliko da nalikuju na stvarnost da je granica nejasna.

Na posletku, u ovoj našoj realnosti na korak od distopije i sajberpunk fikcije budućnosti, granice između sve vernijih simulacija i simulakruma s jedne strane, i jave sa druge, kao dajenjavaju, nestaju lako, kao na slici “Simulacija”.

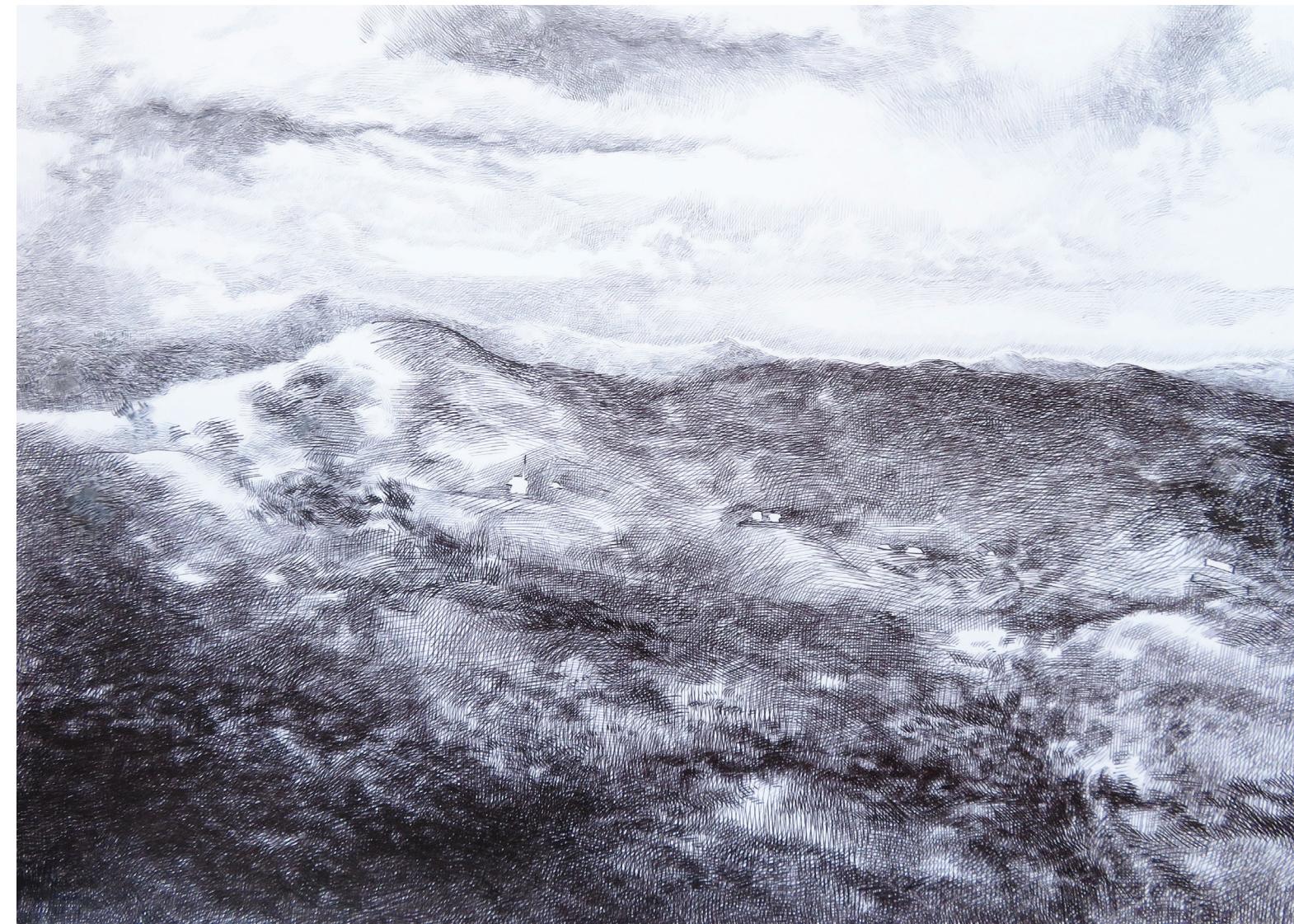

Marija Đuričić **KRETANJE** (2020, tempera na papiru, 90x70cm)

Kada slikam, erpim inspiraciju iznutra, iz sopstvene imaginacije, iz mog bića. Interesuje me kolorit, kombinovanje boja, nepravilne i asimetrične forme koje su često organske i naturalne.

Moje slike nisu predstave nečeg. Ne prestavljaju nešto određeno već reprezentuju prirodu, vitalnost, životnu energiju. Energija koja je fluidna. Materija koja prelazi iz jednog oblika u drugi. To je više tok misli koji beležim. Radost pronalazim u procesu.

Ova slika je nastala građenjem uz pomoć crta - linija, ravnim repetativnim potezima četkom. Na taj način dobijam bojene površine u kojima je samo suptilno naznačena treća dimenzija. Posmatraču ostavljam da identifikuje oblik i pronade asocijaciju u skladu sa sopstvenom intuicijom. Za mene je ovo prelazna forma iz ctreža u sliku.

Marija Janičević **BLAGA PADINA** (2020, tuš i pero, 30x42cm) / **SENKA** (2020, tuš i pero, 30x42cm)

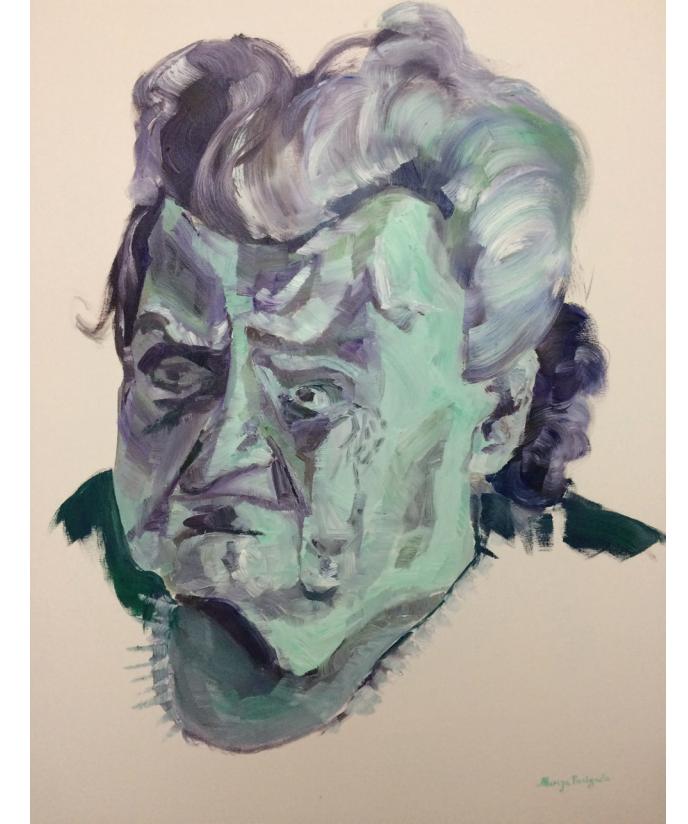
Sećanje u slikama može činiti identitet. U tom slučaju, kada slike nastaju u pejzažu, one omeđuju mesta u kojima se ličnost formira. Osim direktnе upotrebe elemenata prirode, način njihovog pojavljivanja učestvuje u intimnom odnosu prema vanjskom prostoru. Uglavnom je zatvoren prostor taj u kome se ostvaruje intimnost i uspostavlja mesto pripadanja. On je živ jezik u određenju pripadnosti i nudi različita tumačenja. Međutim, moguća je pojavnost ličnog i u predstavama vanjskog prostora. Zemlja je univerzalan izvor prirodnih referenci, zbog čega pejzaž komunicira.

Pejzažno slikarstvo može imati političko ili ideološko značenje, upravo zbog upotrebe prirodnih elemenata, bliskih svakom ljudskom biću. Naizgled se može shvatiti kao neutralno, međutim, ono je supertljnog izraza. Taj izraz je takođe i neograničen u skladu sa krajolikom koji ne može biti vlasništvo. Posedovanje zemlje u tom slučaju naglašava lakoću sa kojom se postiže osećaj pripadnosti i referenca za mentalnu sliku kada se usmeri pogled u jednom predelu.

Marija Labudović Pantelić **PROSTORNE VARIJACIJE** (2019, fotografija, 60x40cm)

“Prostorne varijacije” predstavljaju seriju od deset digitalnih printova, dimenzija 60x40cm koje nastaju u okviru istraživanja na doktorskim akademskim studijama, na Fakultetu primenjenih umetnosti, Univerziteta umetnosti u Beogradu. Ispitivanjem percepcije i doživljaja koji proizilaze iz potencijala tekstila i fotografije nezavisno, kao i tokom njihovog sadejstva, otvaraju se nove estetske relacije između radova i posmatrača. Cilj je stimulisanje novih psiholoških i perceptivnih dinamika. Unapred pripremljeni vizuelni sadržaji, projektovani su na prostorne, tekstilne niti i objekte. Izdvojeni segmenti su zabeleženi analognom kamerom. Prisustvo planova karakterističnih za trodimenzionalne forme kao i velika paleta tekstura, doprineli su da se projektovani sadržaj razloži do neprepoznatljivosti. Beleženjem segmenata novonastalih predstava, dobijaju se apstraktne vizuelne celine iz kojih posmatrač pokušava da iščita očekivani spektar poznatih informacija. Čitanje i usvajanje informacija je složen proces koji se vremenom menja, o čemu svedoče brojna istraživanja iz oblasti neuro nauka. Nakon miliona godina razvoja ljudskog mozga bez digitalne stimulacije, živimo u vremenu digitalnih domorodaca u kom se stvaraju nove neuronske putanje-prečice, koje omogućavaju drugačiji postupak usvajanja informacija. Suočavanjem materijalnih struktura tekstila i fotografije kao nosioca vizuelne informacije, formiraju se apstraktne celine koje imaju za cilj da stimuliše nove emocionalne i psihološke dinamike perceptivne kognicije.

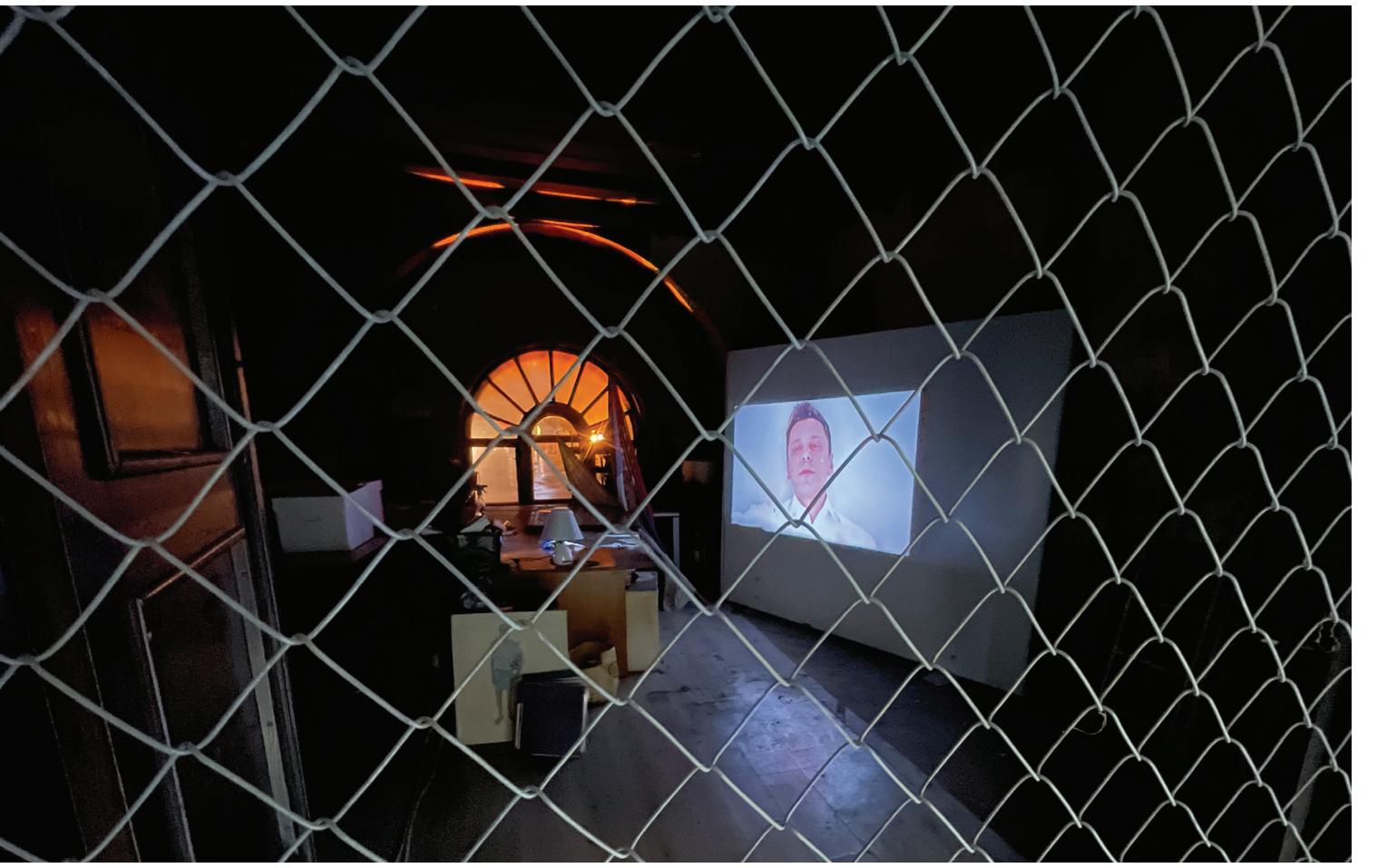
Marija Puzigaća **PORTRET** (2020, ulje na platnu, 100x80cm)

Rad je inspirisan licem starije žene. Predstavlja portret koji u radu tretiram kao predmet istraživanja svetlosti i senke. Doživljavam ga kao promenljiv sadržaj, kao predstavu temporalnosti i analizu prolaznosti vremena.

Marko Riboškić **WE'RE GOING HOME**
(2021, batik na pamuku, 500x125cm)

Platna nastala tokom boravka u Indoneziji nastala su potrebom da svoje ideje komuniciram i delim kako sa lokalnom, tako i sa globalnom zajednicom. Ova instalacija urađena tradicionalnom batik tehnikom, ukazuje na interakciju stilskih ograničenja i sopstvene lične simbologije, što dovodi do stvaranja intimnog dnevnika i smernica o tome kako koristiti apstrahovane tačke gledišta za stvaranje fenomenološkog istraživanja vlastitog mentalnog pejzaža. Svakim konstruisanjem linije dokumentujem misli i preispitujem zbir iskustava i osećanja kroz koje sam prolazio u tom trenutku. Meditativnim ponavljanjem ovim radom je dokumentovan čitav proces unutrašnjih monologa i pitanja koje se tiču života u drugoj zajednici, osećaja doma daleko od doma, osećaja pripadanja, kao i osećaja stranosti.

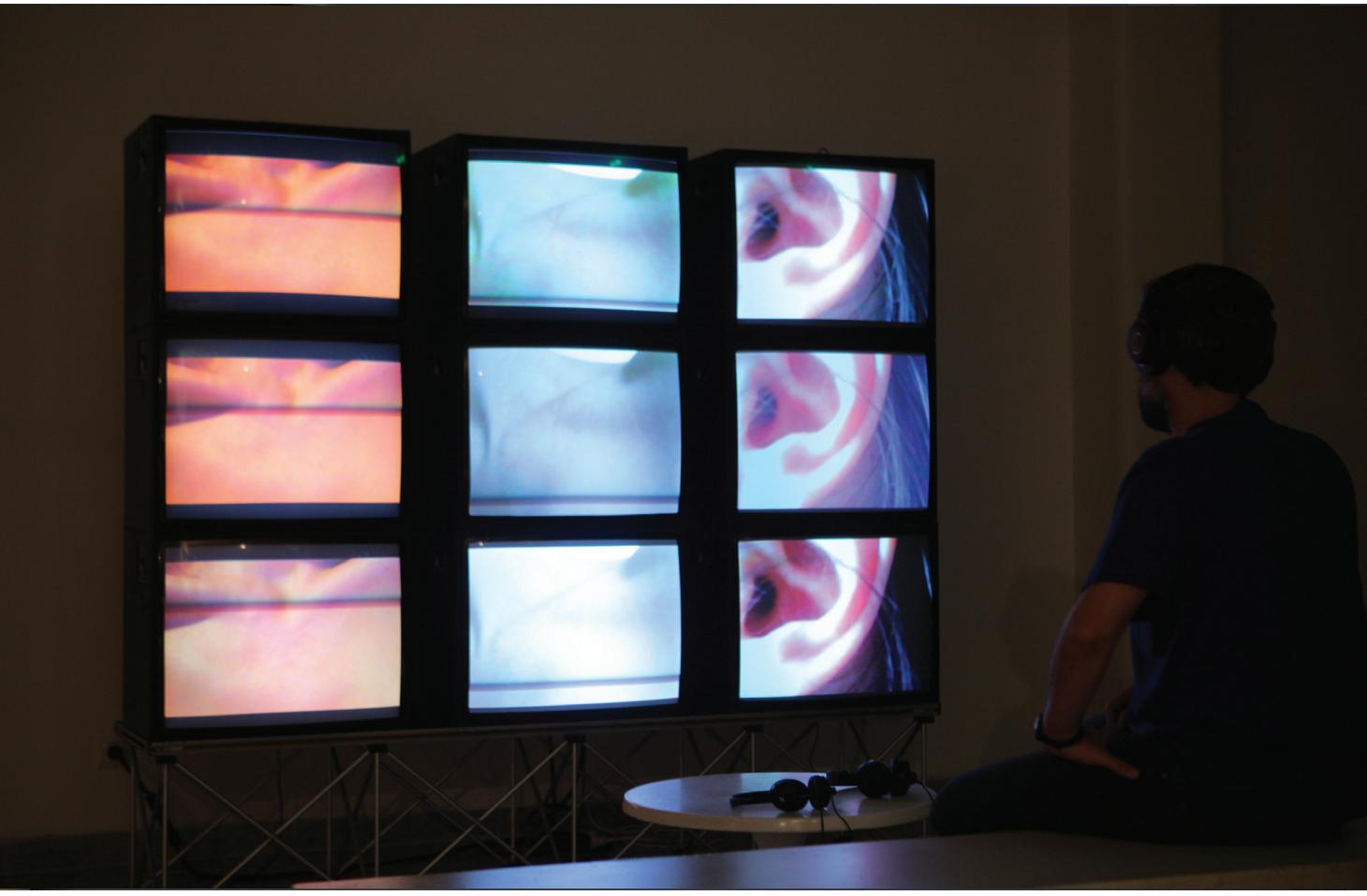
Marko Tirnanić **SVE JE POD KONTROLOM** (2022, *video instalacija*)

Rad pod nazivom „Sve je pod kontrolom“ je umetnikovo istraživanje u kompleksnom polju pozicija pojedinca, kao i odnosa dominantnih i pasivnih učesnika u društvenim zbivanjima i članova zajednice koji su napravili izbor između akcije i odsustva akcije.

Prostorna instalacija koja je deo ovog rada ima ulogu da se bavi stvaranjem zajedničkog, istog diskursa za sve konzumante sadržaja rada. Sve to, autor postiže stavljanjem publike u podjednak, ravноправни položaj.

Marko u svom radu inicira suprotstavljanje sistemu, ne samo njegovim lošim segmentima, već i onim za koje bismo na prvi pogled rekli da su dobri. On pred nas stavlja suprotstavljanje dominantnoj ideologiji i učestvovanje u njoj kroz pasivno delovanje. Stoga se, kako instalacija, tako i video radovi, bave publikom i umetnikom, kroz neposredno iskustvo.

Rad ukazuje i na neophodnost opredeljivanja u okviru nametnutih normi i ograničenja. Kontrola, poniženje, samoponiženje, odnos dominantnog i pasivnog, su neke od društveno intimnih pozicija čoveka koje se mogu učitati u rad „Sve je pod kontrolom“.

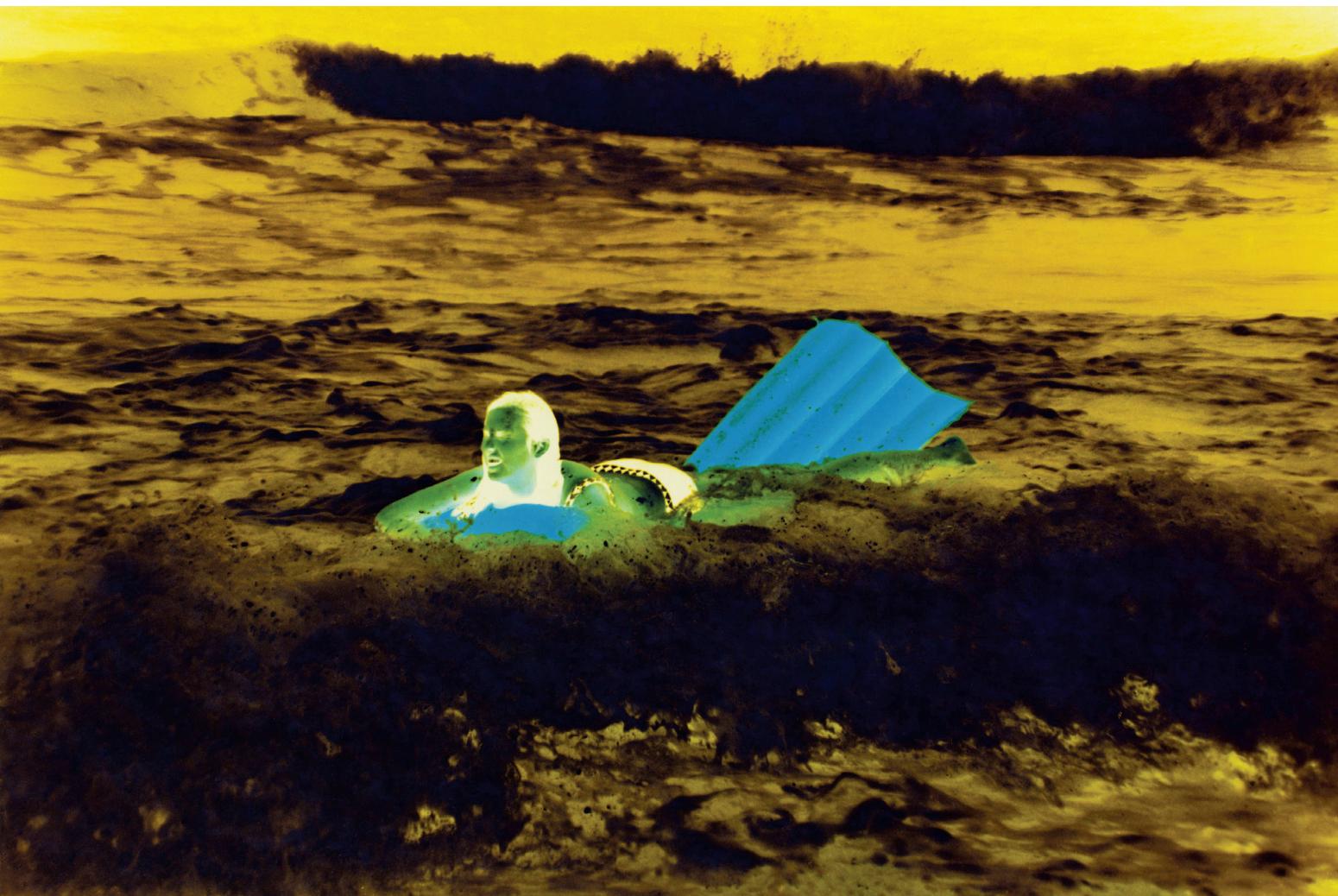

Mersid Ramičević **EKOLOGIJA STRAHOVА: EN CORPS SONORE** (2019, *video: 13'33''*)

Integralna verzija rada „Ecology of Fears: en corps sonore“ nastala je kao trokanalna audiovizuelna instalacija tokom rezidencijalnog boravka u okviru „Connect for Creativity Art and Technology Residency Programme“ u atinskom Centru za urbanu kulturu Bios, 2019. godine, u saradnji sa plesačicom Lili M. Rampre i glumicom Eirini Dendi. U pitanju je u pokretu esencijalizirani closeup vizuelni kontrapunkt sa elementima temporalne skulpturalnosti koja se kroz različita uporedna trajanja vizuelnog materijala i označiteljskim digresijama u glasu i tekstu, uвijek iznova (pre) oblikuje, time tvoreći jednu vrstu formalnog intermedijskog kanona. Rad je potaknut i skustvom razlike u atmosferskom pritisku na čulo sluha, pa je u tom smislu Ekologija strahova: en corps sonore autoetnografska refleksija, koja se na auditivnom nivou iscrpljuje zvučnom mimikrijom simulirajući prenos signala putem neposrednog pritiska na slušni mehanizam u domenu tzv. low frequency modulacije dok istovremeno zahvata pitanja koja će autor bliže odrediti koristeći se pojmom sonotropizma Žan-Lik Nansija. Prenos zvučnog signala putem tela, odnosno, pritiska, jeste jedan od ključnih aspekata takozvanog svakodnevnog života koji se odvija u saglasju sa naučenim paternima orientacije i percepције, pa je u tom smislu ovo i skustvo autoru poslužilo da osvesti do koje mere je datost tela određena konstruktivnim aspektom slušnosti. Svedenost pokreta je u tom ključu izazov estetizaciji i distrakciji kao vizuelnim fenomenima koji su ušli i u polje auditivnog, te ujedno, i provokacija kulturi doslovnosti tela, kao medija moći, odnosno, straha.

Mateja Milošević **BEZ NAZIVA** (2021, ulje na platnu)

Mihailo Vasiljević **F.O. #78** (2012 - 2021, iz serije *FAMILIJARNI OBJEKTI*, ink džet štampa, 50x75cm)

“Familijarni objekti” nastali su kao rezultat istraživanja pronađenog fotografskog materijala – oko 2.000 kolor slajdova koji su pripadali nepoznatoj porodici iz Vojvodine koja se preselila u Sjedinjene Države. U svojoj običnosti, ove fotografije mogu izgledati kao idealni porodični foto-album. Putovanja, proslave, susreti, poziranje, reprezentativnost, ozbiljnost beleženja porodične istorije – svi stereotipi porodične fotografije su prisutni. Ove slike nastale šezdesetih i sedamdesetih godina delić su nepreglednog konglomerata fotografija odbačenih iz nesaznatljivih razloga. Ovaj “fotografski otpad” je mesto susreta i trenutak transformacije privatnog u javno, porodičnog sećanja u robu, odnosno stereotipa – u eksces.

Novi kontekst u koji su uvedene fotografije unosi nove elemente u dobro poznat scenario porodične fotografije. U jednostavnom ali neuobičajenom postupku – slajdovi su projektovani na kolor foto-papir u tradicionalnom aparatu za povećavanje – slike su postale neka vrsta negativa. Dramatični vizuelni kod akcentuje veliki društveni značaj radikalne tehnološke promene fotografije tokom koje je negativ, do skoro suštinski element materijalnosti medija fotografije, praktično nestao. Može se reći da sa digitalnom tehnologijom nestaje mogućnost budućeg pronalaženja sličnog materijala jer se sa kompjuterskom kontrolom briše mogućnost i nepredviđene greške, odnosno absurdne slučajnosti – takođe jedne od ključnih osobina fotografije. Ovaj negativni kvalitet može se shvatiti i kao metafora velike promene u razumevanju privatne istorije koju je uslovio nedavni razvoj fotografske tehnologije. On deluje i kao cenzorski filter, koji javnosti dozvoljava da vidi samo deo porodične slagalice koja je nastala u Srbiji i Sjedinjenim Državama. Na kraju, u ovim hipersaturisanim negativima, svakodnevni ritual porodičnih snimaka pretvoren je u potencijalno zastrašujući nagoveštaj političke, kulturne ili tehnološke promene.

Milena Ivanović **BORBA POLOVA** (2021, digitalni kolaž, 32x32cm)
DAVOLJA VAROŠ (2021, digitalni kolaž, 32x32cm)

Serija digitalnih kolaža "Borba POLOva" je početno nastala iz promišljanja i potrebe da se preispita prepoznat unutrašnji konflikt koji, kako se radovi razvijaju, nastavlja da preispituje i ulogu samog potrošača, ali i odnos prema materijalnom, poželjnom i lepom u današnjem društvu.

Pomenuta "Borba" proizilazi iz unutrašnjeg konflikta, tj. moje želje/ potrebe za "lelim, aktuelnim i bendaranim" i sa druge strane shvatanja površnosti ovakve potrebe. Rezultat ove borbe jeste osećanje griže savesti. Da li je u ovom slučaju treba imati i može li se izbeći? Ako modu posmatramo kao umetnost (što kreacije velikih modnih imena svakako jesu) - da li je tada više opravdano zadovoljiti površnu potrebu? Da li se tada kupovina odevnog predmeta bliži kupovini slike ili skulpture i zašto takvo razmišljanje čini da se osećam lagodnije? Obzirom da ne mogu sebi priuštiti kreacije jednog Oskara de la Rente ili Kristijana Diora, izabrala sam upravo suprotno - jedan od najklasičnijih svakodnevnih odevnih predmeta koji danas zovemo POLO majica i fokusirala se na bendarove koji su usko vezani za ovaj komad odeće - Lakost i Ralf Loren u želji da preispitam da li će pomenuta površnost dobiti neku dubinu ukoliko ovu odeću iskoristim za stvaranje neke svoje, druge umetnosti. Istražujući istoriju nastanka polo majice kakvu danas znamo, bila sam iznenadena količinom bendarova koji su preuzeeli prvobitni dizajn Rene Lakosta i na isti štancovali svoje logoe - male vezene tigrove, pingvine, musove, lisice... Ipak, Lakost i Ralf Loren ostaju neupitni sinonimi za naziv i dizajn ove majice i samim tim u mojim kolažima predstavljaju najravnopravnije i u borbi za tržište. Logoi ovih bendarova su smešteni u predele koje sam osmišljavala od aktuelnih kolekcija pomenutih bendarova, koristeći fotografije odeće sa zvaničnih sajtova.

Milena Brković **BUJNI PEJZAŽ** (2020, ulje na platnu, 100x150cm)

Slika „Bujni pejzaž“ je jedna od poslednjih plenera koje sam naslikala na Topčideru na Fakultetu likovnih umetnosti dok sam završavala master studije. Sa popuštanjem mera i vraćajući se na Fakultet puna energije i čežnje, ovu sliku sam radila brzim, gustim i širokim potezima trudeći se da uhvatim atmosferu i momente koji su se brzo menjali, što je za mene predstavljao izazov u kome sam uživala. Bila sam tada ispunjena unutrašnjim mirom. Postojala sam samo ja sa materijalima i priroda koju sam slikala u tom malom svetu.

Milica Panić **BEZ NAZIVA** (2019, kombinovana tehnika, 80x200cm)

Osnovni problem mog istraživanja u slici je materija. Ono što je nosilac kvaliteta forme, grade i momenat koji deluje na čoveka u slikama jeste prirodni materijal zemlja, (moja materia). Inovativnost ne leži u odabiru materijala, niti u ideji o samostrukturisanju slike, već u potencijalnom momentu nastanka duha slike koji se skriva iza materije, iza materijalnog.

Materija, kao pra-tvar, je beskonačna u svojim mogućnostima i oblikovanju. Kao i čovek, materija-zemlja, trpi promene, oblikuje se i definiše. Tako izdefinisana, dobija svoju svrhu i funkciju kao i sve postojeće. Problematika proizilazi iz grubosti i banalnosti materijala i samog načina izvođenja likovnog dela.

Istraživanje se kreće u pravcu traženja estetike u materiji, ali i ka otkrivanju antiestetike materije. Osnovna ideja je težnja da se realizuje ideja o sirovosti, banalnosti i gradjenju slike sa što manje umetnikove svesne fizičke interakcije sa delom. Dozvoliti slici da se sama gradi i dovršava, kao što i čovek prolazi put individuacije da bi našao svoj cilj i svrhu u ovom svetu. Jedino što bi na slicu uticalo jesu zapravo prirodni faktori poput sunčeve energije, toplove i vazduha koji izazivaju sušenje zemlje (materije).

Ovo budi u nama dijalektičku misao o jedinstvu suprotnosti koje čini život: harmonije i razuma sa jedne i nemira, stihiskog - podsvesnog sa druge strane.

Ovi radovi su pre svega otisci unutrašnjeg stanja svesti gde svaki pojedinačni prikaz predstavlja trag - svedočanstvo izoštrenosti opažanja i osluškivanja sveta i pojava koji ga okružuju.

Nedžma Zukorlić **ZAJEDNO SAME** (2020, ulje na platnu, 200x17cm) / **TRIPTIH** (2019, ulje na platnu, 200x180cm)

Slike su deo serije radova pod nazivom „S one strane slobode”, koja sadrži niz dominantnih motiva i pokreće nekoliko bitnih pitanja. Nelogično je slobodu tumačiti kao apsolutnu neograničenost, jer ukoliko ne postoje određeni principi koji je uokviruju, smisao slobode ne bi postojao. Ona počinje od individualnog, unutrašnjeg mira i zahteva kolektivno razumevanje. Ovi radovi će pokušati da približe jedan vid slobode koji je, površno gledano, neopravдан u svojoj kontradiktornosti zbog njegove slojavitosti u čijem jezgru se nalazi žena, uz njene osobnosti kao individua uz unutrašnju raznolikost i senzibilnost. Ta ideja je pretočena u realističan likovni izraz sa elemntima kao što su boja, svetlost, senka, koje svojom simbolikom cirkulišu između ekstremističnog, misterioznog prikaza žene do onog iskonskog, duhovnog, neopipljivog i dragocenog.

Draperija na slikama je veoma dominantna i svojom dinamikom i gustom zauzima veći deo slika, što pospešuje ideju skrivenosti. Svaki nabor uzrokuje igru senki koja može da kreira priču. Kroz haotično nametanje tkanine, javljaju se naizgled sitni signali, kao što su ruke koje kroz pokret, boju, strukturu kože jedine ukazuju na karakter individue.

Slika „Zajedno same” predstavlja jednu haotičnu celinu sa centralnom kompozicijom svedenog kolorita. Njena složena i haotična forma podseća na raznolikost svake individue koja se ogleda kroz različite pokrete prikazanih figura.

„Triptih” predstavlja prikaz tri figure koje su zasebno tretirane i zajedno predstavljaju jednu celinu. Ovaj naziv, iako se odnosi na tri odvojene slike tematski povezane, se odnosi na tri figure koje veže jedan prostor, ali svaka prikazuje svet za sebe. Dominantne su figure gotovo identične i potpuno prektivene, koje kroz sitne elemente naslućuju suštinu koja se ogleda kroz prikaz simbola poput saka, hleba i prstena.

Nikola Avramović **PROTEST** (2011, ulje na platnu, 30x60cm)

Slika "Protest" je izvorno segment celine-poliptika "Stand Up!" iz 2011. godine sačinjenog iz 12 delova, a koji danas autonomno funkcioniše i kao izolovano delo. Ukoliko ovaj rad raščlanimo na dve komponente, a to bi bile narativna i likovna, dolazimo do rada koji opisuje autorovu fascinaciju gomilom i nagomilavanjem figura na jednom prostoru, kao i suočavanja sa problemom depikcije mase pri čemu se figure svode na fleke i mrlje sa jasnom referencom ka pointiliističkoj tj. neoimpresionističkoj epohi. Izborom istorijski prepoznatljivog pristupa i likovnog jezika gde se kratkim potezima boje postavljaju jedna do druge stvarajući karakteristično treperavo jedinstvo i celovitost "napunjene" povrsine skoro do granice apstrakcije, i sa druge strane depikcije masovnog dogadjaja gde se gomila zasebnih individua stapa u celinu, postize se koherentna igra poznatog vokabulara i aktuelnog narativa. Na višem nivou rad se može iščitati i kao autorov stav i težnja za balansom između angažovane i larpurlartističke umetničke prakse.

Saša Petrović **GAZIŠTE** (2022, ambijentalna instalacija, dimenzije promenljive)

Ambijentalna instalacija "Gazište" sastoji se od 1000 hlebova koji su poslagani po podu. Preko hlebova je posut NEGAŠENI KREČ. Posetilac treba da pređe preko tih hlebova da bi prešao iz jedne prostorije u drugu, ili da bi prešao sa jednog kraja prostorije na drugi.

"Gazište" markira prostor koji svoju vizuelnu pojavnost zasniva na spoju jednostavnih elemenata, Hlebova i Kreča (elementi koji nisu lišeni dubokih simboličkih vrednosti).

Amalgamacija tih elemenata i čin prelaska preko produkta te amalgamacije omogućava širok spektar značenja, emotivnih stanja i učitavanja, zavisno od diskursa kojim se pristupa ovom radu (psihološki, mitsko-obredni, ekološki, istorijski, filozofski, socijalno-angazovani). Vrednost ovog rada se očitava u njegovoj višezačnosti, što na sadržajnom, što na formalnom planu. Ovaj rad se može posmatrati kao ambijentalna instalacija, specifični Ready-MADE, ali i kao performans.

Celokupna postavka pruža indiciju neke priče, ali ipak sve ostaje na nivou indicije. Mesto sinteze te priče može biti samo posmatrač (učesnik), a način na koji se ta sinteza vrši zavisi samo od njega (čina sagledavanja, učestvovanja-hodanja).

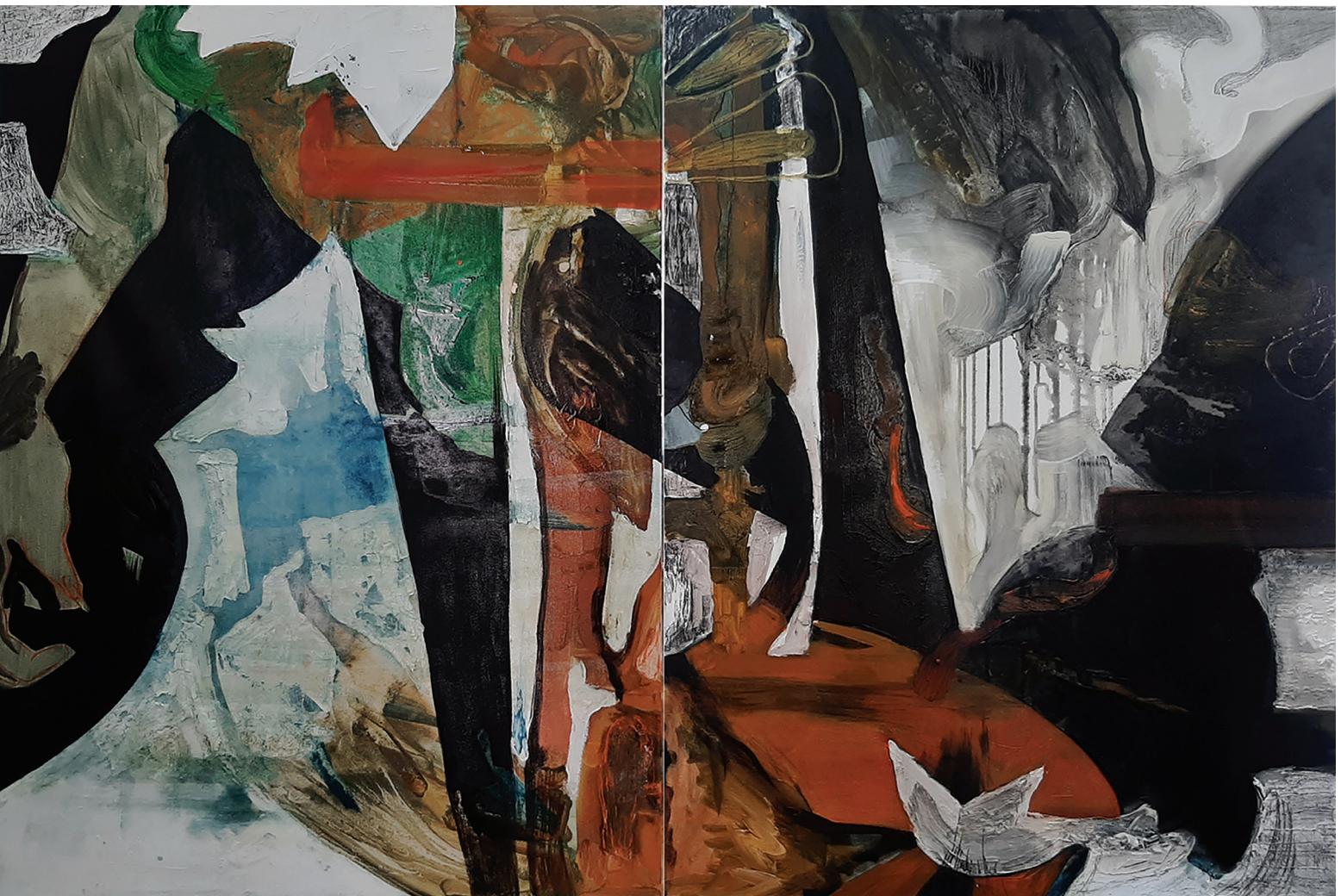
Ovaj rad u velikoj meri insistira na specifičnoj vrsti percepcije, koja je definisana čitavim ambijentom, koji deluje kao prenosilac specifičnih poruka, koje su prevedene sa vizuelnog jezika, na jezik svakodnevnog iskustva.

Nevena Ostojić **LEPTIR, #EVILRAVE** (2021, akril na platnu, 95x75cm) / **FLUO LEPTIR, #EVILRAVE** (2021, akril na platnu, 100x75cm)

"#Evil Rave" slike su transformacije umetnice u leptir personu. Spadaju u vrstu izmišljanja sopstvenog identiteta koji je pod uticajem internet i klubske rejv kulture gde su psihodelične boje i raznovrsni elektronski zvuci i žanrovi pokretaci za neku vrstu stvaralaštva, koje je namenjeno da se deli i širi među ljudima. Euforično osećanje koje nas razigrava i opušta, a pokrenuto je kombinacijom boja i izrazom lica u ovom slučaju.

Sandra Ninić **BES JE NAJVEĆI STIMULANS** (2021, kombinovana tehnika na platnu, 200x130cm)

Diptih je nastao u periodu stvaranja skica na temu dekadencije.

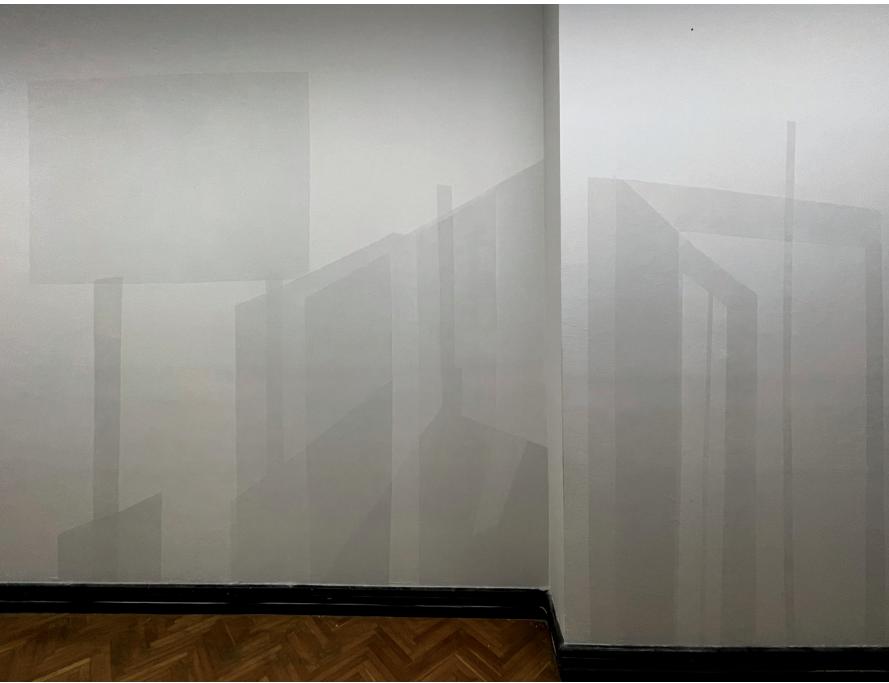
Od prvih slika uticaj književnosti imao je udela u pesimističkom, previše realnom sagledavanju i shvatanju sveta, života, ljudske psihe. U birokratskim društvenim mašinama ljudi su svedeni na funkciju, a to je upravo ono što pokušavam da kroz metaforu prikažem na svojim slikama. Apstrahovanjem figuracije, osobe na slikama su isključivo likovi poziva, metafore, smešteni u ekspresivnom prikazu opštег mesta današnjice. Stvaranjem asocijativnih oblika, linija i formi stvara se imaginarna slika subjektivne celovitosti. Sa ovom slikom nailazi nova faktura. Ona je slobodna, naizgled nehatna, agresivna. Sve neodređene forme na distanci počinju da se organizuju, dobijaju subjektivni smisao posmatrača, da sugerišu stvarne pojave i predmete, materiju, strukturu. Forme se rasplinjavaju, neke postaju tvrde, neke mekše i fluidnije, mešaju se sa vazduhom međuprostora i tako stvaraju celokupnu atmosferu. Oblici su suprotstavljeni jedan drugom, a upravo time dobijaju svoje značenje i opravdanje.

Dva-tri poteza postavljena na pravo mesto sugeriju materiju, život i psihologiju besa u trenutku nastanka. Svi elementi se smenjuju na vreme, bez dosade, ponavljanja i zamora, alternacijom toplog i hladnog, stvarajući svojevrsnu viziju sudsbine. Oni oblici koji se pojavljuju na slikama kao nejednakne forme, vezane su pojmom amorfno (ono što kao oblik nema obeležja pravilnosti), i sa pojmom entropija (ono što teži raspadanju). Čovek je navikao da u likovnim delima traži fabulu kao njegovo glavno opravdanje. Takođe je uvek beznadežno govoriti o slici – jer, ako možete objasniti svoju sliku, objasnili biste svoj instinkt.

Sonja Beloš **MIKI RAJKONEN** (2020, kombinovana tehnika, 4x10x16cm) / **PRVI PUT PONOVO U LJUBOMIRU** (2021, fotografije 40x52cm) / **MALI MONSTER** (2018, kombinovana tehnika, 15x15x15cm) / **U JEDNOJ ZIMSKOJ NOĆI** (2021, kombinovana tehnika, 8x10x7cm)

Juče mi je bilo jako važno da budem mir koji je beo, danas mir izgleda otvoreno i crven je. To pokušavam da prihvatom kao dve stvari koje nisu sasvim suprotne. Nema ali. Možda ima, ali ga nisam uhvatila. Je li ovo nesigurnost? Možda. Sve mi je možda i neodređeno. Možda i nije. Ako ga odredim zatvoriku ga.

Sofija Vojinović **ZIDNI CRTEŽ** (2018, poludisperzija na zidu, dimenzija varira u zavisnosti od površine zida, rad traje koliko traje i izložba)

Predstavljene senke pripadale su određenom trenutku, događaju i postaju sećanje. Svojim prisustvom menjaju doživljavanje prostora. Senke koje su pratile neke predmete ili slike, trenutno postaju naslikane projekcije uspomena, a istovremeno i deo prostora u kojem su postavljene.

Predstavljajući u isto vreme i prisustvo i odsustvo, predmeti iz prošlosti koji su smešteni u galeriji, dobijaju novo značenje. Ti fragmenti uspomena i sećanja postaju skupovi arhiviranih scena u obliku nacrtanih i naslikanih senki na zidu, i počinju da budu i mesto projekcija posmatračevih sećanja. U radu koji ima i osobine efemernog, bavim se beleženjem prolaznosti i promenljivosti poimanja vremena.

Slobodan Sailović **FEBRILE EXHIBITION**
(2021, akril i markeri na papiru, 30,5x45,5cm)

“Febrile Exhibition” je autorski projekat i originalni grafički roman, koji broji 130 strana u koloru i koji je nastajao u protekle tri godine, a čiji se izbor od 5 strana predstavlja na izložbi. Kompletan grafički roman je naslikan, kombinacijom akrilnih boja, tuša i markera na svakom pojedinačnom papiru/tabli veličine 30 x 45 cm, zatim skeniran sa digitalnim unošenjem teksta. Ovaj originalni grafički roman je nastao kao komentar, veza i odnos prema globalnim društveno-političkim i ekonomskim strujanjima, kao i savremenom svetu umetnosti. Ispričan je iz perspektive dva ženska karaktera, kustoskinje Galerije savremenih umetnosti (majka) i studentkinje Univerziteta umetnosti (ćerka). Grafički roman se bavi najaktuelnijim pitanjima mlade generacije isprepletene različitim vremenskim okvirima i uticajima, sa mnoštvom društvenih, političkih, kulturnih i svakodnevnih referenci koje pomažu da se izgradi narativ. Svi ti uticaji oblikuju mladu generaciju u vremenu globalne ekonomske krize, socijalnih i ekonomskih nejednakosti, globalnog zagrevanja. Ove teme su obrađene u korelaciji sa sistemom umetnosti kroz pitanje statusa umetničkih institucija, izlagačkih prostora, pitanja rada u umetnosti i odgovorom karaktera na izazove sa kojima se svakodnevno susreću kroz njihovu trodnevnu avanuturu pripremajući se za završnu izložbu. “Febrile Exhibition” teži da se navedena pitanja problematizuju u formi grafičkog romana – kroz originalni scenarij i priču – relativno novog medija koji zadnjih par decenija gradi svoj put, pronalazi svoje mesto u umetnosti, postaje vidljiv široj publici kombinujući tekst i sliku, i nudeći istovremeno još uvek mogućnost eksperimenta u narativnom i likovnom delu. Kao takav predstavlja izazov i u lokalnom kontekstu u kojem je ovakav tip rada i formata redak, gotovo nepostojeći i koji se bori da pronađe svoje mesto.

Stefana Savić **POZDRAV IZ BABA** (2021, fotografija-digitalni print, 30x40cm)

“Fotografkinja Stefana Savić je fotografije iz serije “Pozdrav iz Baba” oblikovala u formi razglednica. U pitanju su začudne scene iz svakodnevnog života - ljudi sa kacigama koje kao da imaju pravougaone ekrane na licima i filtere kroz koje dišu. Ova filmska, ruralna retrofuturistička idila ambivalentna je u svojoj potencijalnosti. Stefana Savić uspeva da preciznim vizuelnim aranžmanom, veštim korišćenjem fotografskog medija, predmetima koje pronalazi u neposrednoj okolini, uz nepogrešivu viziju spajanja sa ljudskim telom, izbriše iz našeg sećanja funkciju datih predmeta i otvoriti dimenziju ka kombinaciji rudimentarne steam punk estetike i izmeštenog kiborškog izgleda muško-ženskog para u prirodi. Ambivalencija fotografskih prizora proizlazi iz neprirodnog biološkog izgleda predstavljenih i njihovog opuštenog ponašanja u prirodi, iz sudara distopijskog izgleda i stava punog poverenja dva bića okrenutog ka zamišljenoj utopijskoj budućnosti.” (Maida Gruden)

*Rad je nastao tokom Mobilne rezidencije “Babe i žabe” u organizaciji Zemunskog malog umetničkog centra ZMUC, 2021.

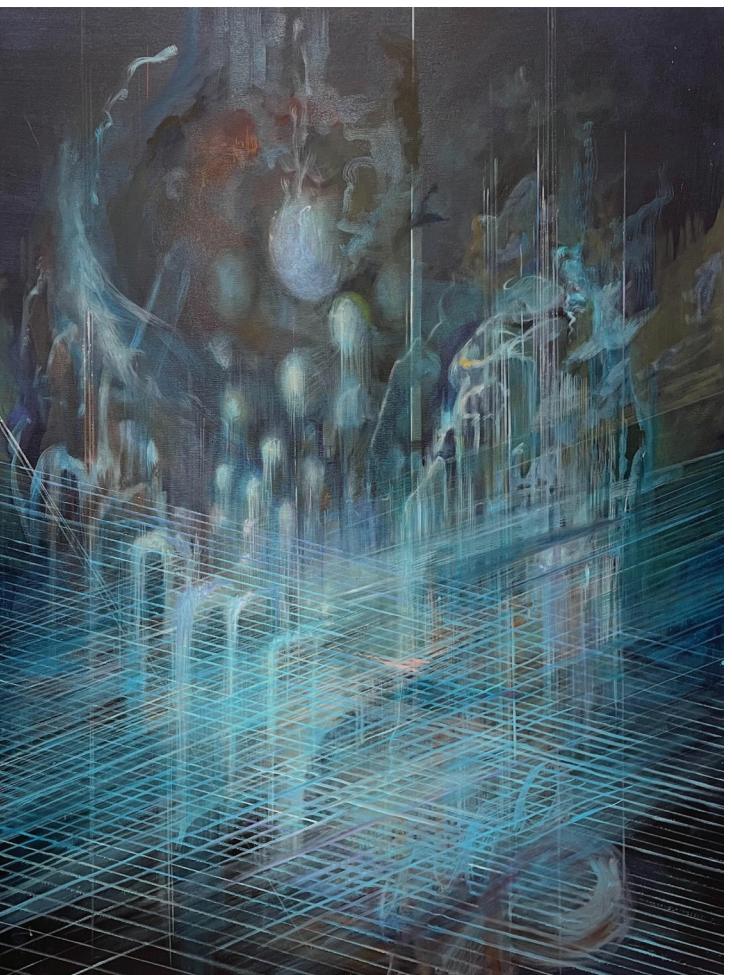
Sonja Gajić **I WANT IT ALL** (2021, akvarel, 110x80cm)

Rad “I Want It All” predstavlja stil života, a citiran je iz naslova istoimene pesme legendarne grupe Queen. Pojava, način hodanja, plesanja i poziranja dotičnog nagog muškarca posutog konfetama i laticama odaje sliku rasterećenog buntovnika koji uprkos svemu, go, nevin u svojim zločinima ide kroz zid i gazi preko svega.

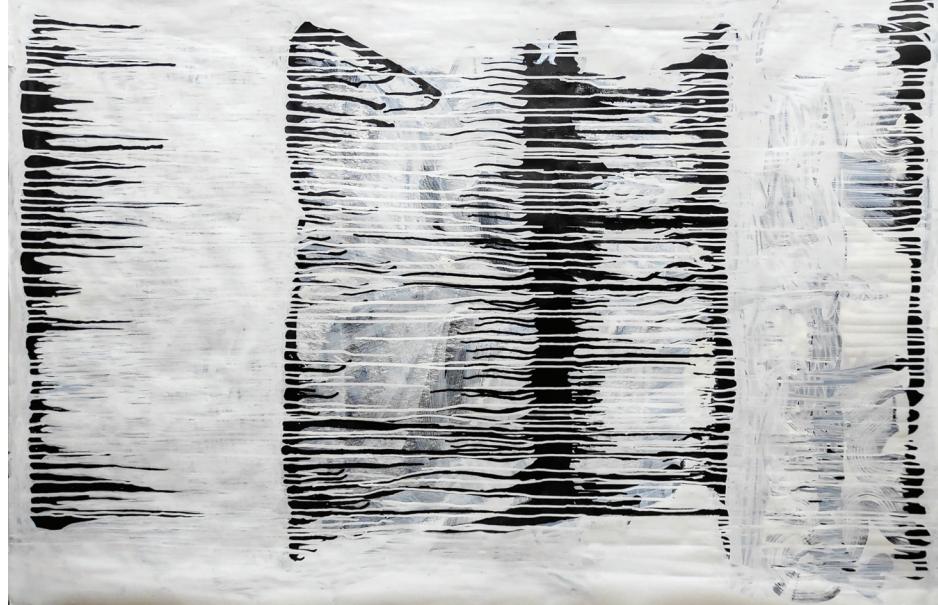
Tanja Ličina **NAMETNUTA TEŽINA BIOLOŠKOG SATA**
(2021, ulje na platnu, 100x60cm)

Poriv za produžetkom vrste, tačnije produžetkom vrste kroz utrobu živog bića, i to ženskog živog bića pored te predigre sa selekcijom, ima nametnutu ideologiju da moramo da stvorimo dete dok nam biološki sat još kuca. Zavisno kojoj kulturi žena pripada njen sat prestaje da kuca ili u 14oj ili u 44toj godini. U slici vide se asocijacije na ženu koja rasparčava svoje dete, naime ideju o detetu, i odlučuje da neće imati dete, niti ga začeti. Ali, pri tom uz užas na svom licu shvata težinu koju je društvo odavno nametnulo zbog takve odluke i oseća krivicu i gnušanje prema samoj sebi. Nije ponosna na tu odluku: "pa ko bi i mogao da bude ponosan na odluku da ne rađa, a kamoli ne uzgaja dete, pogotovo žena?" arhaično odzvanjaju glasovi u njenoj glavi.

Teodora Pavković **STRAŠNI SUD** (2019, ulje na platnu, 130x100cm)

Na slici "Strašni sud" dominiraju plave nijanse; plava boja simbolische čistotu, ali ne provršnu, već onu dubinsku; evocira čistotu ljudske duše. Na slici je predstavljen momenat pred Strašni sud, a metafizičke i simbolične predstave jesu povorka anđela, čistih duša, u njihovom konačnom plesu.

Uroš Nedeljković **PRENAPREGNUTA FORMA**
(2021, mastilo i papir, 150x100cm)

Crtež stanja u kojem napetost dostiže svoju kulminaciju usled delovanja okruženja, tj. antiforme na formu, čijim se dejstvom forma ledira i razobličuje.

Vanja Perović **DIGITAL WOOD** (2015, audio vizuelni rad, trajanje: 20')

Kad se govori o umetnosti u doba digitalizacije, ona se utemeljuje na slici koja više nema primarnu vezu sa istinitošću sveta koji nas okružuje, što je rezultat promena mimetičko-reprezentativne paradigme predmeta predstavljanja. Ranije se slika bazirala na preslikavanju realnog, zatim na reprezentaciji određenih formi realnog, dok se sada okreće ka statusu komunikativnog medija i simulacije.

Ako su parkovi-šume shvaćeni kao fragmenti prirode, onda umetnički projekat Digital Wood teži da rekonceptualizuje tu postavku. On treba da uveri u važnost očuvanja okruženja koje je podložno stalnim promenama, ali i sugerira da je percipiranje parkova-šuma (u kontekstu klimatskih promena, genetike, biotehnologije i eksperimenta sa hibridnim rodovima biljaka) predmet stalne revalorizacije i preispitivanja. U radu se takođe preispituje uticaj tehnologije na svakodnevni život i prirodu, i istražuje se do koje mere je čovek sposoban da u tehnološkoj eri opšti sa prirodnim fenomenima na koje nema uticaj i koji su prepusteni slučaju, tj. prirodi. Cilj rada je i da utvrdi uslovljenošć percepциje stalnim promenama u ekološkom, kulturološkom i tehnološkom kontekstu, kao i da istraži na koje načine dolazi do takvog uslovljavanja. Site specific radovi mogu da utiču na proces posmatranja, fokusirajući se na svakodnevno, poznato, nespektakularno u okviru datog eksterijera, ponosirajući vizuelno transmutirane narative. Ovde se javlja dvostruka simulacija realnog, originalnog ambijenta – najpre, prikaz fragmenata prirode u fragmentu-surogatu (park), a potom i simulacija koju predstavlja sam rad u odnosu na šumu kao nenaseljeno i divlje prostranstvo.

Žarko Aleksić **MEMORIJA KUĆE** (2021, video, 15'51")

ČLANOVI PO POZIVU

Andrej Josifovski - Pijanista **GOLDEN FLOWER KATARZIS** (2020, redimejd, 10x10x40cm)

Ovo je jedan poseban cvet i zove se Katarza-čistač ili Perikleov cvet.

Još od davnih dana poznat je kao vesnik novog-zlatnog kulturnalnog doba. Legenda kaže da ga je Perikle lično uzeo sa Olimpa i doneo u Atinu i da je posle toga, za narod grada-države Atine nastupio Zlatni Perikleov vek. Proviđenjem ovaj cvet je došao u moje snove i ja sam ga postavio na Bežanijsku Kosu, koju doživljavam kako Kulturalni Olimp i odatle sam ga razvejavao po gradu Beogradu, po svim mestima sa kojih bi taj procvat trebalo prvo da krene.

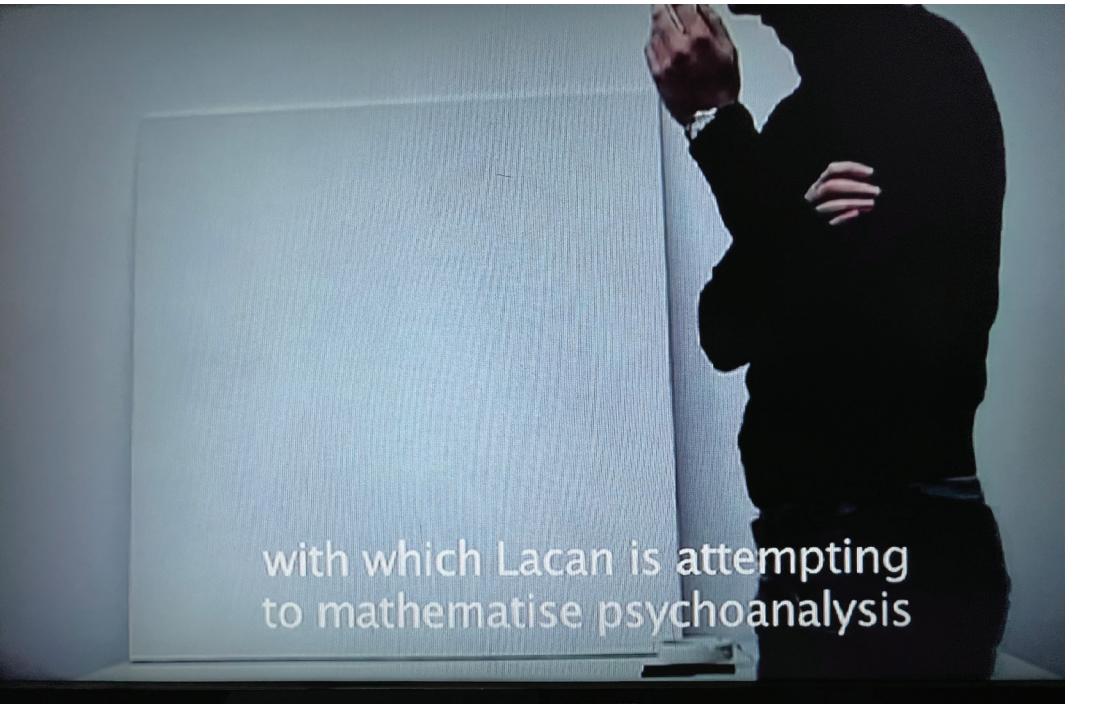
Tako se on tokom noći našao na sto ključnih mesta po gradu: Trgu Republike, ispred Gradske skupštine, Republičke skupštine, na Kalemeđdanu...

Put od Bežanijske Kose prema starom delu Grada mogao bi se slobodno nazvati Putem Cveta.

U znak većne slave kulture i njene božanske prirode, podignut je ovaj spomenik, da poput beogradskog Pobednika kazuje da bez duhovnog pročišćenja-Katarze ne može biti pobede kulture ne može bit.

* Svaka sličnost zlatnog cveta sa upotrebnim predmetom koji svako od nas ima u svom toaletu je namerna.

Branimir Stojanović NOVINE MATEMI REASOCIJACIJE, Lecture Room No.2 (2021, instalacija iz arhiva grupe Spomenik)

Novine su realizovane tokom izložbe Umetnik-građanin / Umetnica-građanka na 5. međunarodnom Oktobarskom salonu u Beogradu, 2008. godine. Rad Matemi reasocijacije osmišljen je kao novinska redakcija koja je na mestu izlaganja rada prikupljala materijal koji svedoči o mehanizmima produkcije diskurzivnog objekta „genocid u Srebrenici”. Ovaj objekat je nastajao kroz ideološke operacije i stratešku saradnju: savremene forenzičke nauke, birokratizacije traume genocida i religijskog rituала sahranjivanja posmrtnih ostataka ubijenih u genocidu.

Analizom mehanizama administriranja genocida i političkih aparata ideologije pomirenja, kojima se normalizuje i depolitizuje trauma genocida, Grupa Spomenik detektuje strategije koje kroz ove procese konstruišu post-ratnu i post-genocidnu etničku grupu. Štaviše, čitav proces reasocijacije ubijenih u genocidu u okviru Međunarodne komisije za nestala lica (ICMP) ponavlja ono što je politika terora imala kao rezultat: etničku podelu i kontinuiranu proizvodnju artificijelnog entiteta — etničke grupe.

Novinska redakcija Matemi reasocijacije predstavila je spisateljice i pisce, teoretičarke i teoretičare kulture iz Bosne i Hercegovine koji kreiraju platforme demontiranja politike terora nejednakosti tako što svedoče o genocidu kroz kritiku depolitizirajućih mehanizama ideologije pomirenja i administriranja traume genocida.

Novina Matemi reasocijacije su rezultat aksiomatizacije i diskurzivne analize rezultata rada Matema reasocijacije. Diskusiju je pokrenuo poziv za učestvovanje Bojane Pejić oko pitanja: Da li i kako je moguće znanje akumulirano kroz diskurzivnu analizu genocida preneti u medij iylagačke umetnosti? Kojim se oblikom prenošenja znanja o genocidu može preispitati odnos reprezentacije i politike terora nejednakosti koja je proizvela genocid? Da li umetnost predstavljanja i izlaganja može da postoji nakon genocida i pod kojim uslovima? Drugim riječima, bitan uslov postojanja umetnosti nakon genocida je da genocid postane topos same umetnosti koja preispituje svoje institucije i njihovu upletenost u ideologije reprodukcije genocida u aktualnosti. Grupa Spomenik je svoje prethodne projekte u polju izlaganja vizuelne umetnosti rešavala tako što je dovodila u pitanje institucije izlaganja umetnosti, postavljajući u izložbeni prostor distributivni objekat, publikaciju koja je prenosila u javni prostor kritiku aktualnih naučnih, umetničkih, administrativnih, kulturnih i religijskih ideologija koje nastavljaju politiku genocida drugim sredstvima, odnosno uvodila temu genocida kroz diskurzivnu kritiku u prostor izlaganja.

*Mesto i datum nastaka: 49. Oktobarski salon, Beograd, 26. septembar – 9. novembar, 2008. Tehnika/Medij: Forenzička dokumentacija, predavanja, radionice. Ljubaznošću: Grupe Spomenik/ Damir Arsenijević, Svebor Midžić, Darinka Pop-Mitić, Branimir Stojanović, Milica Tomić. Autori rada: Grupa Spomenik / Damir Arsenijević, Svebor Midžić, Darinka Pop-Mitić, Branimir Stojanović, Milica Tomić. UČESTVUJU: Jasmina Husanovic, Šejla Šehabovic i forenzički tim "Međunarodne komisije za nestala lica" DIZAJN POSTAVKE: Davor Ereš, Milica Lopičić, Marko Todorović. Fotografija u sklopu instalacije Lecture Room No.2, Javno editovanje Novine Matemi Re-asocijacije. Grupa Spomenik, Oktobar 2008, Beograd. Fotografija: Milica Lopičić.

Igor Simić BELIEVE IN BEAUTY / Veruj u Lepotu (2022, video, trajanje: 3'53")

Video je snimljen tokom Bijenala u Veneciji, 2019. Crkva Santa Maria della Salute snimljena je sa ostrva Đudeka dok ispred nje prolazi kruzer, a tekst je napisan gotovo dve godine kasnije dok traje pandemija, kao refleksija na lepu crkvu sagrađenu nakon kuge.

Paul Richard Landauer* **SEDEM DANA SLOBODE** (2021, ulje na platnu, 100x120cm)
*Umetnik živi i radi u Beogradu.

Tehnički gledano, serija slika "Sedam dana" je proces u kome ja, kao stvaralac, smem da napravim samo jedan potez četkicom dnevno. U međuvremenu, moram da se udaljam od slike i da joj ponovo pridem sledećeg dana i dodam sledeći potez. To daje trodimenzionalnom objektu slike četvrtu dimenziju, dimenziju vremena. Ali, umetnički, i iz perspektive egzistencijalne filozofije, tu se dešava više. Gotovo je nemoguće naslikati sliku na ovaj način, jer svaki linijski potez izaziva i uzrokuje sledeći. Neposlušnost tog refleksa zahteva samokontrolu koja dostiže kreativnu granicu bola, ali zauzvrat otvara novu dimenziju. Potezi četkicom više nisu posledica prethodnih radnji, već se stvaraju sami, po sopstvenoj logici i vizuelnoj posledici. Konačni rezultat je hronologija individualne dokumentacije apsolutnog "sada" koje je oslobođeno od "pre" ili "posle". U svakom potezu četkicom postoji bezvremenost koja na kraju formira hronologiju slobode i stoga je manifestacija apsolutno oslobođenog stvaranja.

Raditi je umetnost. Umetnost je realnost. Realnost je sloboda.

Tanja Marković i Nikoleta Marković **MRS STATLER AND MRS WALDORF** (2012, digitalni print, 100x140cm)

Rad čini nekoliko printova od kojih je za ovu izložbu izdvojen jedan koji za osnovu uzima poznatu priču o kineskom filozofu Čuang Ceu i leptiru transponovanu u problematiku rada u umetnosti. Identitet profesije umetnika u društvenoj strukturi ovde je meta ironijskog komentarisanja gospođa koje nose prezimena dvojice slavnih kritičara – likova popularnog serijala Muppet Show. One u loži pozorišta vode isprazne razgovore, zabavljaju se lažnim dilemama, razmenjuju opšta mesta i proizvode igre reči. Kako klasna pripadnost određuje ideologiju kao sistem uverenja iz koga se isporučuje kritika; da li je umetnik radnik; šta je revolucija u umetnosti; zašto za profesiju umetnika kažemo da je prekarna, pitanja su kojima se gospođe iz visokog društva zabavljaju i tako ih obesmišljavaju.

IMPRESUM

NOVI ČLANOVI ULUS-a 2022.

20. januar - 10. februar 2022.

Umetnički paviljon "Cvijeta Zuzorić"

Izdavač: Udruženje likovnih umetnika Srbije

Za izdavača: Marija Kauzlaric, predsednica Upravnog odbora

Umetnički savet: Nataša Kokić (potpredsednica), Vladimir Lalić, Jovanka Mladenović, Miron Mutaović, Danilo Prnjat, Kristina Ristić, Sanja Tomašević

Upravni odbor: Marija Kauzlaric (predsednica), Vahida Ramujkić (potpredsednica), Martin Erdeš, Vojislav Klačar, Vladan Jeremić, Radivoje Marković, Milica Ružičić

Uvodni tekst: Danilo Prnjat, Umetnički savet ULUS-a

Lektura: Marija Nikolić

Grafički dizajn i prelom: Tijana Cvetković

Fotografije: ljubaznošću umetnika/ca i članova/ca Umetničkog saveta ULUS-a

Štampa: Standard 2, Beograd

Tiraž: 300

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

73/76:069.9(497.11)"2022"(083.824)
73/76(497.11)"20"(083.824)

УДРУЖЕЊЕ ликовних уметника Србије (Београд)
Novi članovi ULUS-a 2022. : [20. januar - 10. februar 2022., Umetnički paviljon "Cvijeta Zuzorić"] / [uvodni tekst Danilo Prnjat]. - Beograd : ULUS, 2022 (Beograd : Standard 2). - 53 str. : ilustr. ; 22 x 22 cm

Dostupno i na: <https://ulus.rs/izdavastvo/>. - Tiraž 300. - Novi članovi ULUS-a: str. 3.

ISBN 978-86-6307-118-6

а) Удружење ликовних уметника Србије (Београд) -- Чланови -- 2022 --
Изложбени каталоги

COBISS.SR-ID 56625161